

Shqipëroi: Lille VENN

UNGJILTË SIPAS THOMAIT, JUDËS DHE FILIPIT

Ungjilli sipas Thomait

Këto janë fjalët e fshehta që foli Jezusi i gjallë, dhe Thomai i kopjoi.

1 - Dhe ai tha: “Kushdo që do të dijë t’i interpretojë këto fjalë, nuk do ta njohë vdekjen.”

2 - Jezusi tha: “Ata që kërkojnë, le të kërkojnë derisa të gjejnë. Kur të gjejnë, do të turbullohen. Kur përbrenda të ndihen të turbulluar, atëherë do të mahniten dhe do të mbretërojnë mbi gjithçka. (Dhe pasi të kenë mbretëruar, ata do të prehen)”

3 - Jezusi tha: “Nëse udhëheqësit tuaj do t’iu thonë: “Shikoni, Mbretëria (e Atit) është lart në qiell!”, atëherë zогjtë e qiellit do të mbërrijnë para jush. Nëse do t’ju thonë: “Mbretëria ndodhet në det!”, atëherë peshqit do të mbërrijnë para jush. Sepse, në fakt, Mbretëria është brenda jush po aq sa edhe jashtë jush.

Kur ta njihni veten, do t’ju njohin edhe cilët jeni, dhe do ta kuptoni që jeni fëmijët e Atit të gjallë. Por, nëse nuk do ta njihni veten, atëherë do të jetoni në mjerim, dhe do të jeni mjerimi vetë.”

4 - Jezusi tha: “I moshuari nuk do të hezitojë ta pyesë fëmijën e sapolindur se ku ndodhet vendi i jetës, dhe ky i moshuar do të jetojë.

Sepse shumë nga të parët do të jenë të fundit, dhe do të bëhen një gjë e vetme.”

5 - Njiheni çfarë ndodhet para syve tuaj, dhe atëherë do t’ju zbulohet çfarë qëndron e fshehur. Sepse nuk ka asgjë të fshehur, që nuk do të zbulohet (Dhe nuk ka asgjë të varrosur që nuk do të ngrihet).”

6 - Dishepujt e pyetën: “Do që të agjërojmë? Si duhet të lutemi? A duhet të japim lëmoshë? Çfarë ushqimi nuk duhet të hamë?”

Jezusi u tha: “Mos gënjeni, e mos bëni një gjë që nuk doni ta bëni, sepse çdo gjë është e zbuluar para qiellit. Në fund të fundit, nuk ka asgjë të fshehur që nuk do të zbulohet, dhe nuk ka asgjë të mbuluar që nuk do të zbulohet.

7 - Jezusi tha: “Lum luani që do të hahet nga njeriu, sepse ai luan do të bëhet njeri. Por mjerë njeriu të cilin do ta hajë luani, pasi luani do të bëhet gjithsesi njeri.”

8 - Dhe ai tha: “Puna e njeriut është si puna e peshkatarit të mençur që hodhi rrjetën në det dhe e nxorri nga deti plot me peshq të vegjël. Midis tyre gjeti edhe një peshk të madh shumë të mirë. Peshkatari i zgjuar i hodhi prapë në det të gjithë peshqit e vegjël, në mënyrë që ta gjente me lehtësi peshkun e madh. Kush ka veshë, le të dëgjojë!

9 - Jezusi tha: “Shikoni si është puna! Mbjellësi doli që pa zbardhur dita dhe hodhi farën. Disa fara ranë përtokë dhe zogjtë i hëngrën. Disa të tjera ranë mbi gurë, prandaj nuk hodhën rrënjë. Disa fara ranë në shkurre, dhe ferrat ua zunë dritën dhe krimbat i hëngrën. Por disa ranë në tokë të mirë e dhanë prodhim të mirë, disa 60% e disa të tjera 120%.”

10 - Jezusi tha: “Erdha t’i vë zjarrin botës, keni për ta parë, do të kujdesem derisa të ketë marrë flakë mirë.”

11 - Jezusi tha: “Ky qiell do të zhduket, po ashtu do të zhduket edhe çfarë ndodhet mbi këtë qiell.

Të vdekurit nuk janë gjallë, dhe të gjallët nuk do të vdesin. Kur hëngrët atë që ishte e vdekur, ju e ringjallët. Po kur të ndodheni në dritë çfarë do të bëni? Më parë ishit një dhe u bëtë dy. Po kur të bëheni dy, çfarë do të bëni?

12 - E pyetën dishepujt Jezusin: “E dimë që ke për të ikur. Kush do të na udhëheqë pasi ti të kesh ikur?”

Jezusi u tha atyre: “Kudo që të ndodheni, shkoni tek Jakovi I Drejti, nga dashuria e të cilit u krijua toka dhe qielli.”

13 - Jezusi u tha dishepujve: “Më gjeni me kë ngjaj.”

Simon Pjetri i tha: “Je si një lajmëtar i ndershëm!”

Mateu i tha: “Je si një filozof i mençur.”

Thomai i tha: “Mjeshtër, goja ime nuk është në gjendje ta thotë dot me fjalë kush je ti.”

Jezusi tha: “Nuk jam mjeshtri tënd. Të dhashë të pish, por ti je dehur nga uji i gjallë që të kam ofruar.”

Dhe e mori mënjane e i tha tre gjëra. Kur Thomai u kthye tek dishepujt e tjerë, këta e pyetën: “Çfarë të tha Jezusi?”

Thomai u tha atyre: “Po t’ju them sikur qoftë edhe një nga gjërat që më tha, ju do të mblidhni gurë e do të më gjuani me gurë, dhe atëherë zjarri do të dalë prej shkëmbinjve e do t’iu përpijë të gjithëve.”

14 - Jezusi u tha atyre: “Do të tërhiqni mëkatin nëse mbani kreshmë. Do të dënoheni po qe se luteni. Dhe, nëse jepni lëmoshë, do ta vini shpirtin tuaj në rrezik.

Kur të shkoni në vende të tjera, nëse njerëzit iu mirëpresin, hani çfarë t’ju vendosin në tavolinë dhe kujdesuni për të sëmurët e tyre.

Të papastër nuk iu bën çfarë hyn në gojë, por çfarë del nga goja.”

15 - Jezusi tha: “Kur të shihni dikë që nuk ka lindur nga një grua, bini në gjunjë dhe adhurojeni, sepse ai është Ati juaj.”

16 - Jezusi tha: “Ndoshta njerëzit mendojnë se unë erdha të sjell paqen në botë. Nuk e dinë se kam erdhur të sjell përçarjen: zjarr, shpatë e luftë.

Sepse do të ndodhen 5 veta në një shtëpi: 3 kundër 2 dhe 2 kundër 3, babai kundër djalit, dhe djali kundër babait, dhe secili do të ndihet i vetmuar.”

17 - Jezusi tha: “Do t’ju ofroj të shihni atë që asnjë sy nuk e ka parë, atë që asnjë vesh nuk e ka dëgjuar, atë që asnjë dorë nuk e ka prekur, atë që nuk është shfaqur në asnjë zemër njerëzore.”

18 - Dishepujt e pyetën Jezusin: “Na thuaj si do të vijë fundi ynë?”

Jezusi u tha atyre: “E gjetët fillimin ju, që po kërkon fundin?”

Kuptojeni këtë që po ju them, aty ku është fillimi, aty është edhe fundi.
Lum ai që e gjen veten tek fillimi, sepse do të njohë edhe fundin, e kështu nuk do ta shijojë vdekjen.”

19 - Jezusi tha: “Lum ai që ishte i lindur para se të lindte.
N.q.s. do të bëheni nxënësit e mi dhe do t’i kushtoni rëndësi fjalëve të mia, këta gurë do t’iu binden.
Sepse në parajsë ndodhen 5 pemë për ju: nuk ndryshojnë dimër ose verë, dhe nuk bien nga pema gjethet e tyre. Kushdo që i njeh, nuk do ta shijojë vdekjen.”

20 - Dishepujt e pyetën Jezusin: “Na thuaj si është Mbretëria e Qiejve?”
Dhe ai u tha atyre: “Është si fara e sinapit, më e vogla nga të gjitha farat, por, kur mbin në një tokë të punuar mirë, rritet e bëhet një pemë e madhe ku zogjtë gjejnë strehë.”

21 - Maria e pyeti Jezusin: “Si janë dishepujt e tu?”
Ai tha: “Janë si fëmijë të vegjël në një kopsht që nuk është i tyre. Kur pronarët e kopshtit vijnë e iu thonë: “Na e ktheni kopshtin”, ata zbrapsen të tulatur, dhe ua kthejnë kopshtin.
Prandaj po iu them se, kur të zotët e shtëpisë e dinë që po iu vjen hajduti, rrinë e ruajnë pa ardhur ai për të mos e lejuar të hyjë në pronën e tyre dhe t’u vjedhë pasurinë.
Edhe ju pra, qëndroni në gatishmëri përkundrejt botës. Përgatituni me zell të madh, në mënyrë që hajdutët mos të kenë mundësi t’iu mposhtin, sepse do t’iu bjerë mbi kokë fatkeqësia së cilës i trembeni.
E kuptuat çfarë iu thashë? Kur prodhimi u poq, ai erdhi menjëherë me shportat dhe e mblodhi.
Kush ka veshë, le të dëgjojë!”

22 - Jezusi pa disa të posalindur që po pinin gji. E iu tha dishepujve të tij: “Këta të sapolindur që po pijnë gji janë si ata që hyjnë në Mbretërinë.”
Dhe ata i thanë: “D.m.th. do të hyjmë në Mbretëri si të posalindur?”
Jezusi iu tha atyre: “Kur, nga dy, të bëheni një, kur ta bëni botën e brendshme si botën tuaj të jashtme, dhe të jashtmen si botën tuaj të brendshme, kur të bëni të jetë e njëjtë si lart ashtu edhe poshtë, kur ta bëni burrin dhe gruan një gjë të vetme, në mënyrë që burri të mos jetë vetëm burrë dhe gruaja të mos jetë vetëm grua, kur të kini sy në vendin e syve, kur të kini duar në vendin e duarve, kur të kini këmbë në vendin e këmbëve, kur të keni një figurë në vendin e përfytyrimit, vetëm atëherë do të hyni në Mbretërinë.”

23 - Jezusi tha: “Do të zgjedh, nga ju, një në njëmijë, dhe dy në dhjetëmijë, dhe ata do të jenë si një njeri i vetëm.”

24 - Dishepujt i thanë: “Na e trego vendin prej nga je, sepse na duhet ta kërkojmë.”
Ai u tha atyre: “Kush ka veshë le të dëgjojë! Ka dritë në njeriun e dritës, e cila ndriçon në të gjithë botën. Nëse nuk ndriçon, është errësirë.”

25 - Jezusi tha: “Duajini të afërmit tuaj si veten tuaj, mbrojeni si dritën e syve tuaj.”

26 - Jezusi tha: “Ju shihni qimen në syrin e tjetrit, por nuk shihni trarin në syrin tuaj! Kur ta hiqni trarin nga syri juaj, atëherë do të shihni qartë për të hequr qimen nga syri i tjetrit.”

27 – “Nëse ju nuk agjëroni prej botës, nuk do ta gjeni dot Mbretërinë (e Atit). Nuk do ta shihni Atin nëse nuk e shikoni të Shtunën si të Shtunë

28 - Jezusi tha: “Erdha në botë e u shfaqta në një trup prej mishi e kockash. I gjeta të gjithë të

dehur, asnjë nuk e gjeta të etur. Shpirti im vuante për bijtë e njerëzimit, sepse janë të verbër në zemrat e tyre dhe nuk shohin, sepse kanë ardhur të zbrazët në këtë botë, e po të zbrazët duan të largohen nga kjo botë.

Por, ndërkohë janë të dehur. Do të ndryshojnë sjellje vetëm kur të shkunden nga dehja.”

29 - Jezusi tha: “Nëse trupi do të lindte si pasojë e shpirtit, kjo po që do të ishte një mrekulli. Por nëse shpirti do të lindte si pasojë e trupit, kjo do të ishte mrekullia e mrekullive. E pra, habitem si ka mundësi që, një mrekulli kaq e madhe, është katandisur në këtë gjendje të mjerueshme.”

30 - Jezusi tha: “Aty ku ka tre perëndi, ato janë hyjnore. Aty ku është vetëm një apo dy, bashkohem edhe unë atje.”

31 - Jezusi tha: “Asnjë profet nuk vlerësohet në qytetin e tij; doktorët nuk i kurojnë të njohurit e tyre.”

32 - Jezusi tha: “Një kështjellë e fortifikuar mirë dhe e ndërtuar mbi një kodër, as mund të pushtohet dhe as mund të fshihet që mos duket.”

33 - Jezusi tha: “Çfarë dëgjoni me veshët tuaj, shpallen me zë të lartë që ta dëgjojnë të gjithë. Tek e fundit, askush nuk e ndez llambën për ta futur në sëndyk, as për ta vendosur në një vend të fshehtë. Por llambën e ndezur e vendos në fener, kështu që të bëjë dritë për këdo që kalon.”

34 - Jezusi tha: “Kur i verbri i prin të verbrit, të dy bien në greminë.”

35 - Jezusi tha: “Asnjë nuk mund të hyjë e të vjedhë në shtëpinë e të fortit, pa ia lidhur atij duart më parë.”

36 - Jezusi tha: “E pse gjithë ditën, nga mëngjesi në darkë e nga darka në mëngjes, e vrisni mendjen (për ushqimin tuaj, çfarë do të hani – ose për veshjen tuaj) se çfarë do vishni?” (Ju jeni më të vlefshëm se zambakët të cilët as pastrojnë e as tjerin).

37 - Nxënësit e tij i thanë: “Kur do të kthehesh të na vizitosh prapë?”

Jezusi tha: “Kur të zhvisheni pa patur turp e t’i hidhni rrobat poshtë këmbëve tuaja siç bëjnë fëmijët, e t’i shkelni, vetëm atëherë do ta shihni birin e atij që jeton dhe nuk do të keni frikë.”

38 - Jezusi tha: “Kaq shumë keni dëshiruar t’i dëgjoni fjalët që po iu them, por nuk keni patur asnjë që t’ua thotë. Do të më kërkon, por nuk do të më gjeni.”

39 - Jezusi tha: “Farisejtë dhe akademikët kanë marrë çelësat e dijes, dhe i kanë fshehur. As vetë nuk hyjnë, por ua ndalojnë edhe atyre që duan të hyjnë. Kurse ju, qofshi të zgjuar si gjarpërinjtë dhe të pastër si pëllumbat.”

40 - Jezusi tha: “Një hardhi është mbjellë larg Atit. Meqenëse nuk është e fortë, do të shkulet që në rrënjë dhe do të vdesë.”

41 - Jezusi tha: “Kush ka shumë, atij do t’i jepet edhe më shumë. Kush ka pak, atij do t’i merret edhe ajo pak që ka.”

42 - Jezusi tha: “Qofshi si kalimtarët!”

43 - Dishepujt i thanë: “Në emër të kujt autoriteti na flet ti, kush je ti që na drejtohesh me këto fjalë?”

“Nga fjalët që them, nuk e kuptoni dot kush jam?”

Jeni bërë si Judejtë, që duan pemën, por ia urrejnë frutat, ose duan frutat, por urrejnë pemën.”

44 - Jezusi tha: “Kushdo që shan Atin, do t’i falet; edhe atij që do të shajë birin do t’i falet, por nuk ka për t’u falur as në qiell e as në tokë kushdo që shan shpirtin e shenjtë.”

45 - Jezusi tha: “Nga ferrat nuk mund të vilet rrush, as nga murrizat nuk mund të vilen fiq, sepse ferrat e murrizat nuk prodhojnë fruta.

Të mirët bëjnë mirë, sepse me të mirën e kanë mbushur shpirtin e tyre, të këqinjët bëjnë ligësi ngaqë kanë grumbulluar poshtërsi në zemrat e tyre, prandaj edhe flasin gjëra të liga. Sepse nga përmbytja e zemrës ata prodhojnë të keqen.”

46 - Jezusi tha: “Të gjithë ata që u lindën nga një grua, që nga Adami e deri tek Gjon Pagëzori, asnjë nuk është më i denjë se Gjon Pagëzori për ta mbajtur shikimin drejt.

E megjithatë po iu them se kushdo që do të bëhet fëmijë, ai njeri do të hyjë në mbretërinë (e Atit) dhe do të jetë më i madh se Gjon Pagëzori.”

47 - Jezusi tha: “Një njeri nuk mund të ulet mbi dy kuaj njëkohësisht, dhe as mund të gjuajë me dy harqe në të njëjtën kohë.

Një skllav nuk mund t’u shërbejë dy padronëve njëherësh, përndryshe njërin do ta nderojë, kurse tjetrin do ta fyejë.

Asnjë nuk do verë të re të pijë menjëherë sapo ka pirë verën e vjetër. Vera e re nuk hidhet në kacekë të vjetër, përndryshe prishet.

Nuk qepet copë e vjetër mbi një veshje të re, sepse do të shqepej.”

48 - Jezusi tha: “Nëse dy njerëz brenda një shtëpie do të merren vesh mes tyre, do t’i thonë malit “Lëviz prej këtu!”, dhe ai do të lëvizë.”

49 - Jezusi tha: “Lum ata që janë të zgjedhur, sepse atyre iu takon Mbretëria. Pasi prej andej vini, dhe atje do të ktheheni.”

50 - Nëse ju pyesin “Prej nga na vini?”, thojuni “Vijmë nga drita, vijmë nga vendi ku drita doli nga vetvetja, u themelua, dhe u shfaq në imazhin e tyre.”

Po t’ju pyesin “Juve jeni?”, thojuni “Jemi fëmijët e tij, jemi të zgjedhurit e Atit të gjallë.”

Po t’ju pyesin “Na e provoni që Ati është tek ju?”, thojuni atyre “Është lëvizje dhe prehje.”

51 - Dishepujt e pyetën: “Kur do të ringjallen të vdekurit dhe kur do të vijë bota e re?”

Ai u tha atyre: “Tashmë ka ardhur, është këtu ajo që prisnit, por nuk e kuptoni.”

52 - Dishepujt e pyetën: “Duhet apo nuk duhet rrethprerja?

Ai u tha atyre: “Po të ishte e domosdoshme, ati i tyre do të gjeneronte fëmijë të rrethprerë që në lindje. Në fakt, ngado që ta rrotullosh, jep epërsi rrethprerja e vërtetë që ndodh në shpirt.”

53 - Dishepujt i thanë: “Deri tani 24 profetë kanë folur në Izrael në emrin tënd.”

Ai u tha: “Nuk po flisni për të gjallin që ndodhet para jush, por po flisni veç për njerëz të vdekur.”

54 - Jezusi tha: “Lum i varfri sepse atij i takon mbretëria e qiejve.”

55 - Jezusi tha: “Kush nuk do ta urrejë babain dhe nënën e tij, nuk do të mund të jetë nxënësi im. Kush nuk do ta urrejë vëllain dhe motrën e tij, e të mbajë kryqin siç po bëj unë, nuk do të jetë i denjë për mua.”

56 - Jezusi tha: “Kush e njohu botën, zbuloi një kufomë, ndaj dhe kushdo që e gjeti botën si një kufomë, bota nuk është e denjë për atë njeri.”

57 - Jezusi tha: “Mbretëria e Atit është si puna e e njeriut që mbolli grurë në arën e vet. Armiku erdhi natën dhe mbolli egjër nëpër grurë. Njeriu nuk donte që punëtorët të hiqnin barërat e këqija, por iu tha atyre: “Jo, sepse do të nxirrni edhe grurin bashkë me egjërën. Lerini më mirë të rriten bashkë deri në të korrat. Atëherë do t’iu them korrësve: mbledhni më parë egjërën, lidheni në duaj dhe digjeni.”

58 - Jezusi tha: “Lum ai që u përpoq dhe e gjeti jetën!”

59 - Për sa kohë jeni gjallë, shikojeni atë që jeton, përndryshe do të vdisni e do të përpiqeni të dalloni të gjallin, dhe nuk do të jeni në gjendje ta dalloni.”

60 - Pa një Samaritan që shkonte në Jude me një kec në duar. Iu tha dishepujve: “Ai burrë (...) që ka kecin (...)” Ata i thanë: “Në mënyrë që ta vrasë e ta hajë.” Ai u tha atyre: “Për sa kohë që është gjallë, nuk do ta hajë, por vetëm pasi ta ketë vlarë e ta ketë bërë kufomë.”

Ata iu përgjigjën: “Po, natyrisht.”

Ai u tha: “Po kështu edhe ju, gjeni një vend për të pushuar, ose do të përfundoni në kufoma.”

61 - Jezusi tha: “Do të shtrihen dy veta në një krevat, njëri do të vdesë, tjetri do të jetojë.”

Salomja tha: “Kush je ti? Erdhe u ule në sofrën time dhe hëngre në tavolinën time sikur të ishe i ftuar”

Jezusi i tha: “Unë jam ai që vjen nga ajo që është e plotë. Më janë dhuruar atributet e Atit tim.”

“Jam nxënësja tënde.”

“Prandaj po të them, nëse dikush është i plotë, është i mbushur me dritë, por nëse është i ndarë, do të mbushet me errësirë.”

62 - Jezusi tha: “Unë ua zbuloj misteret e mia atyre që janë të denjë.”

63 - Jezusi tha: “Ishte një njeri i pasur që tha: “Do ta investoj paranë që kam në mënyrë që t’i mbush depot e mia me prodhime e të mos më mungojë asgjë. Ja, çfarë mendimesh kishte në kokë, por pikërisht atë natë vdiq. Kush ka veshë, le të dëgjojë!”

64 - Jezusi tha: “Një njeri organizoi një gosti. Kur gjithçka ishte gati, dërgoi shërbëtorin të ftonë miqtë.

Shërbëtori shkoi tek i pari e i thotë: “Zotëria im të fton në gostinë që ka organizuar.” Por ky iu përgjigj: “Disa tregtarë më kanë ca lek borxh e do të më vijnë sot në mbrëmje të m’i sjellin. I lutem zotërisë tënd të më falë, por nuk vij dot për darkë.”

Shërbëtori shkoi tek një tjetër e i thotë: “Zotëria im të fton në gostinë që ka organizuar.” Ai iu përgjigj: “Kam blerë një shtëpi dhe duhet të merrem një ditë të tërë ta rregulloj. Nuk kam kohë për gostira.”

Shërbëtori shkoi tek një tjetër e i thotë: “Zotëria im të fton në gostinë që ka organizuar.” Ai iu përgjigj: “Një miku im martohet, dhe duhet t’i përgatit banketin. Nuk vij dot. I lutem të më falë.”

Shërbëtori shkoi tek një tjetër e i thotë: “Zotëria im të fton në gostinë që ka organizuar.” Ai iu

përgjigj shërbëtorit: “Kam një pronë që e kam lëshuar me qera, dhe po shkoj të marr qeranë. I lutem të më falë që nuk vij dot.”

Shërbëtori kthehet në shtëpinë e të zotit dhe i thotë: “Të gjithë ata që ti ftove në gosti, të kërkojnë të falur që nuk mundën dot të vijnë.” Atëherë zotëria i thotë shërbëtorit: “Dil në rrugë e merr kë të të dalë përpara.

Shitësat, blerësit dhe tregtarët nuk do të hyjnë në vendet e Atit tim.”

65 - Ai tha: “Një (...) njeri zotëronte një vresht të cilën ua kishte dhënë me qera disa fshatarëve, ta punonin dhe t’i jepnin prodhimin që i takonte. Në kohën e të vjelave dërgoi shërbëtorin tek ta t’i jepnin prodhimin. Por ata e rrahën aq shumë sa për pak vdiq. Kur shërbëtori u kthye tek i zoti, ky i fundit tha: “Ndoshta ai nuk i njihte.” Dërgoi një tjetër shërbëtor, por fshatarët e rrahën edhe këtë. Në fund dërgoi të birin sepse mendoi “Të paktën do të kenë respekt për tim bir.” Po kur e panë, ata i thanë njëri-tjetrit: “Ky është trashëgimtari. Ta vrasim dhe vreshti do të na takojë neve.” E kapën dhe e vranë. Kush ka veshë, le të dëgjojë!

66 - Jezusi tha: “Guri që flakën tutje, ai u bë guri i themelit.”

67 - Jezusi tha: “Ata që dinë gjithçka, por që janë të varfër përbrenda, atyre iu mungon gjithçka.”

68 - Jezusi tha: “Lum ju kur iu urrejnë dhe përndjekin; dhe nuk do të ngelet asnjë vend ku të mos ju kenë persekutuar.”

69 - Jezusi tha: “Lum ata që përndiqen në zemrat; ata në fakt ia kanë dalë mbanë të njohin Atin.

Lum ata që durojnë urinë, në mënyrë që të mbushet stomaku i atyre që kanë më shumë nevojë.”

70 - Jezusi tha: “Nëse e shprehni atë që keni brenda, ajo që keni do t’ju shpëtojë. Nëse nuk e keni brenda jush, ajo që nuk keni do t’ju bëjë të humbisni.”

71 - Jezusi tha: “Do ta shkatërroj këtë shtëpi dhe askush nuk do të jetë në gjendje ta rindërtojë(...)”

72 - Një njeri i tha: “Thuaju vëllezërve të mi t’i ndajnë me mua pasuritë e babait.”

Ai iu drejtua burrit: “Zotëri, kush më ka caktuar të jem gjykatës pasurish?”

U kthye nga dishepujt: “Nuk jam një gjykatës pasurish, apo jo?”

73 - Jezusi tha: “Prodhimi është i mbarë, por punëtorë krahu ka pak, ndaj lutjuni pronarit të dërgojë punëtorë nëpër fusha.”

74 - Ai tha: “Zot, njerëzit gëlojnë përreth lugut, po nuk ka ujë në pus.”

75 - Jezusi tha: “Shumë njerëz mblidhen para portës, por vetëm beqari do të hyjë në dhomën e të sapomartuarve.”

76 - Jezusi tha: “Mbretëria e Atit është si puna e tregtarit që mori një sasi mallrash, por atje gjeti një gur të çmuar. Tregtari u tregua i zgjuar, shiti mallin, por gurin e çmuar e mbajti. Po kështu edhe ju, kërkonit thesarin që është i përjetshëm, atë që nuk e brejnë as mola dhe as krimbat.”

77 - Jezusi tha: “Unë jam drita që është mbi të gjitha gjërat. Unë jam gjithçka: çdo gjë u krijua prej meje, dhe tek unë mbaron çdo gjë.

Prisni një copë dru, atje jam unë.

Ngrini gurin, dhe do të më gjeni.”

78 - Jezusi tha: “Përse erdhët në fshat? Për të parë një kallam që e tund era? Apo për të parë një njeri të veshur shik dhe me elegancë siç vishen udhëheqësit dhe pushtetarët (tuaj)? Ata vishen me rroba të bukura, dhe nuk dinë të kuptojnë të vërtetën.”

79 - Një grua nga turma i tha: “Lum nëna që të lindi! Lum gjiri që të ushqeu!”

Ai i tha: “Lum ata që e dëgjuan fjalën e Atit dhe e zbatuan. Sepse do të vijë dita kur të thoni: “Lum barku i femrës që nuk ngjizi fëmijë! Lum gjiri që nuk dha sisë!”

80 - Jezusi tha: “Kush e njohu botën, zbuloi një kufomë, dhe kush zbuloi kufomën, bota nuk është e denjë për të.”

81 - Jezusi tha: “Lerini të pasurit të qeverisin! Le t’iu përbuzin të pushtetshmit!”

82 - Jezusi tha: “Kush është pranë meje, është pranë zjarrit. Kush është larg meje, është larg mbretërisë (së Atit).”

83 - Jezusi tha: “Imazhet janë të dukshme për njerëzit, por drita brenda tyre është e fshehur në imazhin e Atit. Ai do të shfaqet, por imazhi i tij është i fshehur prej dritës së tij.”

84 - Jezusi tha: “Ju lumturoheni kur shihni dikë që iu ngjan. Po kur shihni figurat që ishin para se të lindnit ju, dhe që as vdesin dhe as bëhen të dukshme, edhe sa do t’iu duhet të duroni!”

85 - Adami vërtet qe me fat se e nisi jetën me shumë pushtet e pasuri, por nuk ishte i denjë për juve. Po të kishte qenë i denjë për ju, dijeni se nuk do ta kishte njohur vdekjen.

86 - Jezusi tha: “Dhelprat kanë strofkullat e tyre dhe zogjtë kanë fole, por njerëzit nuk kanë një vend ku të çlodhen e të pushojnë.”

87 - Jezusi tha: “Mjerë trupi që është i varur nga trupi, por mjerë shpirti që është i varur nga të dy.”

88 - Jezusi tha: “Lajmëtarët dhe profetët do të vijnë tek ju dhe do t’iu japin atë që iu përket. Ju nga ana juaj, jepuni atyre çfarë keni, e thojini vetes: “Kur do të vijnë ta marrin atë që iu takon?”

89 - Jezusi tha: “Pse e shpëlani gotën nga jashtë? Nuk e kuptoni se ai që krijoi botën e brendshme, është po ai që krijoi edhe botën e jashtme?”

90 - Jezusi tha: “Ejani tek unë, sepse barra ime është e rehatshme dhe sundimi im është i njerëzishëm, dhe keni për ta gjetur paqen.”

91 – Ata i thanë: “Na e thuaj kush je që të besojmë tek ti.”

Ai u tha atyre: “Dini mirë të vrojtoni qiellin dhe tokën, por nuk dini të kuptoni atë që ndodhet para jush, dhe nuk dini ta interpretoni momentin aktual.”

92 - Jezusi tha: “Kërkoni e do të gjeni.

Në të shkuarën nuk ua kam zbuluar gjërat që atëherë më kërkonit. Tani dua t’ua them, por ju nuk doni më t’ia dini për to.”

93 - “Mos ua hidhni qenve gjërat tuaja të shenjta, sepse mund të përmjerrin mbi to! Mos ua hidhni derrave margaritarët tuaj të çmuar!”

94 - Jezusi tha: “Kush do të kërkojë, do të gjejë! Dhe, kush do të trokasë, do t’i hapen dyert.”

95 - Jezusi tha: “Nëse keni para, mos e jepni me fajde. Më mirë jepjani dikujt prej të cilit nuk mund ta merrni mbrapsht.”

96 - Jezusi tha: “Mbretëria e Atit është si puna e gruas që mori pak maja buke, e përzjeu në miell, dhe bëri gjithatë bukë. Kush ka veshë, le të dëgjojë!”

97 - Jezusi tha: “Mbretëria e Atit është si puna e gruas që kishte një qyp të mbushur dëng me miell. Ndërsa po ecte një rrugë të gjatë, u hap kapaku i qypit dhe mielli u shpërnda nëpër rrugë. Ajo nuk mori vesh asgjë. Me të mbërritur në shtëpi, e uli qypin dhe zbuloi se ishte bosh.”

98 - Jezusi tha: “Mbretëria e Atit është si puna e njeriut që donte të vriste një të fuqishëm. Para se të dilte nga shtëpia nxorri shpatën nga brezi dhe e futi në mur për të provuar nëse e kishte krahun aq të fuqishëm. Pastaj doli dhe e vrau të fortin.”

99 - Dishepujt i thanë: “Vëllezërit e tu dhe nëna jote janë jashtë po të presin.”

Ai u tha: “Vëllezërit dhe nëna ime janë ata që bëjnë vullnetin e Atit tim. Ata do të hyjnë në mbretërinë e Atit tim.”

100 - I treguan Jezusit një monedhë ari dhe i thanë: “Perandori romak na kërkon t’i paguajmë taksën.”

Ai u tha atyre: “Jepini perandorit atë që i takon perandorit, jepini Zotit atë që i takon Zotit, dhe mua më jepni atë që më takon mua.”

101 - Jezusi tha: “Ai që nuk e urren babain dhe nënën e tij siç e urrej unë, nuk mund të jetë dishepulli im. Dhe ai që nuk e do Atin dhe Nënën e tij, siç e dua unë, nuk mund të bëhet dishepulli im. Pasi nëna ime më dha gënjeshtër, por nëna ime e vërtetë më dha jetën.”

102 - Jezusi tha: “Mallkuar qofshin Farisenjtë! Janë si qeni që fle në grazhdë: qeni nuk ha vetë, dhe nuk lejon as bagëtinë të hajë.”

103 - Jezusi tha: “Lum ata që e dinë se nga do të sulmojnë kryengritësit! Mund të organizohen, dhe të përgatiten para se kryengritësit të vijnë.”

104 - I thanë Jezusit: “Eja të lutemi dhe të mbajme kreshmë!”

Jezusi tha: “Çfarë mëkati paskam bërë? Me çfarë papastërtie jam njollosur. Prisni më mirë të largohet dhëndrri nga dhoma martesore, pastaj lerini njerëzit të luten dhe të agjërojnë.”

105 - Jezusi tha: “Kur atë që është dy, ta bëni një, atëherë do të bëheni fëmijët e Adamit, dhe do të mund t’i thoni malit: “Lëviz prej këtu!”, dhe mali do të lëvizë.”

106 - Jezusi tha: “Kush njeh atin dhe nënën, do të quhet biri i prostitutës.”

107 - Jezusi tha: “Mbretëria është si puna e bariut që kishte 100 kokë dele. Kur humbi njëren, i la 99 të tjerat të kullotnin, dhe shkoi ta kërkonte derisa e gjeti. Pasi u lodh aq shumë, i tha: “Ti më je më e shtrenjtë se 99 të tjerat.”

108 - Jezusi tha: “Kush do të pijë nga goja ime, do të bëhet si mua; dhe unë vetë do të bëhem ai person, dhe do t’i zbulohen të gjitha gjërat e fshehura.”

109 - Jezusi tha: “Mbretëria e Atit është si puna e njeriut që nuk e dinte se një thesar fshihej në arën e tij. Dhe, kur vdiq, ia la trashëgimi të birit. As i biri nuk dinte gjë për thesarin. Dhe erdhi dita që e shiti tokën. Ai që e bleu, filloi ta punojë tokën, zbuloi thesarin dhe filloi të jepte para me fajde.”

110 - Jezusi tha: “Le të heqë dorë nga bota ai që e njohu botën dhe u bë i pasur.”

111 - Jezusi tha: “Qiejt dhe toka do të hapen në praninë tuaj, dhe kushdo që është gjallë për atë që është i gjallë, nuk do ta shohë vdekjen.”

A nuk tha Jezusi: “Bota nuk është e denjë për të gjithë ata që njohën veten?”

112 - Jezusi tha: “Mallkuar qoftë mishi që varet nga shpirti! Mallkuar qoftë shpirti që varet nga mishi!”

113 - Dishepujt e pyetën: “Kur do të vijë mbretëria?”

“Nuk do të vijë duke e kërkuar ku është. Për të nuk do të thuhet:

“Shikoni, është këtu!”, apo “Shikoni, është atje!”. E pra, mbretëria e Atit është mbi tokë, e megjithatë askush nuk e shikon.”

(Thënie e cila ndoshta iu shtua në një kohë më të vonë koleksionit origjinal)

114 - Simon Pjetri u tha atyre: “Bëjeni Marian të ikë prej nesh, pasi femrat nuk e meritojnë jetën.”

Jezusi tha: “Unë vetë do ta udhëheq në mënyrë që të bëhet mashkull, kështu që edhe ajo të bëhet një shpirt i gjallë i ngjashëm me ju meshkujt. Sepse çdo femër që do ta bëjë veten e saj mashkull, do të hyjë në Mbretërinë e Qiejve.”

Ungjilli sipas Judës

Parathënie:

Përmbledhja sekrete që Jezusi foli në bisedë me Judën Iskariot gjatë javës tre ditë para se të festonte Pashkën e çifutëve.

Shërbesa tokësore e Jezusit

Kur Jezusi u shfaq në tokë, bëri mrekullira dhe gjëra të pabesueshme për shpëtimin e njerëzimit. Dhe, që nga ajo kohë, ndonjëri (ka ecur) në rrugën e drejtësisë, ndërsa të tjerët kanë ecur në rrugën e shkeljes së ligjit. U emëruan dymbëdhjetë dishepuj. Ai filloi t’u tregojë atyre misteret përtej botës dhe për atë që do të ndodhte në fund. Shpesh nuk iu shfaqej dishepujve siç ishte në të vërtetë, por gjendej mes tyre si një fëmijë.

Skena 1: Bisedat e Jezusit me dishepujt e tij: Lutja e falenderimit ose e Kungimit.

Ishte një ditë në Jude me dishepujt e tij, dhe i gjeti bashkë të ulur duke thënë me respekt të devotshëm lutjen e falenderimit. Dishepujt i thanë: “Mjeshtër, pse po qesh me lutjen tonë të falenderimit? Ne po bëjmë çfarë është e drejtë.”

Ai u përgjigj: “Nuk po qesh me ju. Sepse nuk po e bëni për dëshirën tuaj, por përmes saj nderohet Zoti juaj.”

I thanë: “Mjeshtër, je (...) biri i Zotit tonë.”

Jezusi iu përgjigj: “E si më njohët? Në të vërtetë po ju them që nuk do të më njohë asnjë brez njerëzish që ndodhet mes jush.”

Dishepujt zemërohen

Dishepujt u zemëruan kur dëgjuan këto fjalë, dhe filluan të shanin e të blasfemonin kundër tij në zemrat e tyre. Kur Jezusi e kuptoi nivelin e ulët të të kuptuarit të tyre, iu tha: “Përse ngacmimi im iu shkaktoi zemërim? Zoti juaj që është brenda jush (...) ju provokoi për t’i zemëruar shpirtat tuaj. Le të dalë këtu përpara, kush prej jush e ndjen veten më të mirë midis njerëzve e të më tregojë njeriun e përsosur e të vijë para fytyrës sime!”

Të gjithë thanë: “Po, ne mundemi të dalim përpara.”

Por shpirtat e tyre nuk guxuan të ngrihen të qëndrojnë para tij, me përjashtim të Juda Iskariotit. Ai ishte në gjendje të ngrihej para tij, por nuk guxonte ta shihte në sy, ndaj, duke kthyer kokën anash, Juda i thotë: “Unë e di kush je dhe prej nga vjen. Ti vjen nga mbretëria e pavdekshme e Barbelit. Unë nuk jam i denjë të shqiptoj emrin e atij që të ka dërguar.”

Jezusi flet vetëm për vetëm me Judën

Duke e ditur që Juda po reflektonte mbi diçka të epërme, Jezusi i tha: “Largohu nga të tjerët dhe do të të zbuloj sekretet e mbretërisë. Ti mund t’ia dalësh mbanë, por duhet të vuash shumë. Një tjetër do ta zerë vendin tënd me qëllim që të dymbëdhjetë dishepujt të mbeten të plotë me zotin e tyre.

Juda i kërkoi: “Kur do të m’i tregosh këto gjëra, dhe kur do të vijë dita e shumëpritur e dritës për këtë brez?”

Por Jezusi u largua sapo ai bëri këtë pyetje.

Skena 2: Jezusi prapë del para dishepujve

Mëngjesin e nesërm iu shfaq sërish dishepujve. Ata i thanë: “Mjeshtër, ku ishe ndërkohë dhe çfarë bëre?”

Jezusi u tha: “Shkova tek një gjeneratë e madhe dhe e shenjtë.”

Dishepujt e pyetën: “Zot, cili është ky brez që është superior mbi ne dhe më i shenjtë, dhe që tani nuk ndodhet në këto mbretëri?”

Jezusi qeshi kur e dëgjoi këtë dhe iu tha: “Pse e vrisni mendjen për këtë brez të fortë e të shenjtë?” Në të vërtetë po iu them se asnjë i lindur në këtë eon nuk do të mund ta shohë këtë (brez), dhe asnjë zot i engjëjve të yjeve nuk do të qeverisë mbi këtë brez, dhe asnjë i vdekshëm që nga lindja, nuk mund të bashkohet me të, sepse ky brez nuk vjen nga (...) e cila u bë(...). Brezi i njerëzve tek ju është pasardhës i gjeneratës së njerëzimit(...), pushtet, i cili

(...) pushtete të tjera(...) prej të cilëve sundoni.”

Kur dishepujt dëgjuan këto fjalë, u turbulluan shpirtërisht. Dhe nuk mund të shqiptonin asnjë fjalë.

Një ditë tjetër, Jezusi shkoi tek ta. Dishepujt i thanë: “Mjeshtër, të pamë në një vegim në ëndrrat e natës.” Jezusi u tha: “Përse keni (ju... kur) u fshehët në strofkull?”

Dishepujt shohin tempullin dhe diskutojnë

Ata (thanë “kemi parë”) një të madhe (shtëpi me një të madh) altar (në të, dhe) 12 burra që janë 12 priftërinj, duam të shqiptojmë një emër; dhe një turmë njerëzish para altarit, (derisa) priftërinjtë (... dhe marrin) ofertat. (Por) vazhduam të ndjekim këtë ritual.”

Jezusi u thotë: “Me kë ngjajnë (priftërinjtë)?” Ata (thanë, “Disa...”) dy javë; (dikush) sakrifikon fëmijët, disa të tjerë sakrifikojnë gratë, duke lavdëruar dhe me përulësi bashkë me të tjerët; disa flenë me burrat; disa të tjerë janë specialistë në therrje; disa bëjnë shumë mëkate dhe akte kriminale. Dhe njerëzit që qëndrojnë para altarit thërrasin emrin tënd, dhe, sakrificat që sjellin përputhen me të gjitha aktet e mungesës së tyre”

Pas thanë këtë, ata u ndjenë të qetë, sepse ishin të turbulluar.

Jezusi ofron një interpretim alegorik të vegimit për tempullin

Jezusi u thotë atyre: “E pse u turbulluat? Në emër të së vërtetës, po iu them se në emrin tim luten të gjithë priftërinjtë që qëndrojnë para altarit. Po ju them edhe këtë tjetër, që, emri im është shkruar mbi këtë (...) të gjeneratës së yjeve nëpërmjet gjeneratave të njerëzve. (dhe ata) në emrin tim, në mënyrë të turpshme, kanë mbjellë pemë që nuk prodhojnë fruta.”

Jezusi u thotë atyre: “Ata njerëz që keni parë të pranojnë fljimet mbi altar, janë çfarë ju jeni. Ai është Zoti të cilit i shërbeni, dhe ju jeni fiks 12 burrat që keni parë. Bagëtinë që keni parë t’ua sjellin për fljim, janë gjith’ata njerëz që i largoni nga udha e drejtë para këtij altari (...) dhe do të çohet dhe emrin tim do ta përdorë në këtë mënyrë, dhe brezat e besimtarëve do t’i qëndrojnë besnikë. Pas (tij) një tjetër burrë midis kurvarëve do të ngrihet më këmbë, dhe edhe një tjetër do të ngrihet midis vrasësve të fëmijëve, dhe një tjetër do të vijë midis atyre që flenë me burrat, një tjetër do të jetë ai midis atyre që u shmangën, dhe pjesa e mbetur e njerëzve të papastër dhe kriminalë dhe të gabuar, bashkë me ata njerëz që thonë “Jemi si engjëjt”; janë yjet ata që do t’i japin fund çdo gjëje. Sepse për brezat e njerëzimit thuhet: “Zoti i mori sakrificat tuaja përmes duarve të një prifti, që është një shërbesë e gabuar. Por është Perëndia, Zoti i universit që urdhëron, “Në ditën e fundit do të vendosen në bangën e turpër”.

Jezusi u tha atyre: “Pezulloni sakrifikimet ... ajo gjë që keni (...) mbi altar, meqenëse janë mbi yjet tuaj dhe mbi engjëjt tuaj, atje kanë mbërritur tashmë në fundin e tyre. Kështu lerini (të kapur në kurth) para jush, dhe lerini të ikën (mungojnë 15 rreshta) breza (...). Një bukëpjekës nuk mund të ushqejë gjithë krijimin poshtë (parajsës). Dhe (...) atyre (...) dhe (...) neve (...)

Jezusi u tha atyre: “Mjaft luftuat me mua! Secili nga ju ka yllin e vet, dhe çdonjëri (mungojnë 17 rreshta) në (...) kush ka ardhur (... pranverë) për pemën (...) e këtij eoni (...) për njëfarë kohe (...) por ai erdhi të ujitë parajsën e Zotit, dhe (brezi) që do të rezistojë, sepse ai nuk do të korruptojë (rrugëtimin e jetës) të atij brezi, por (...) për tërë përjetësinë.”

Juda pyet Jezusin për këtë brez dhe për brezat e tjerë të njerëzimit

Juda i tha: “Rabin, çfarë lloj fruti prodhon ky brez?”

Jezusi tha: “Do të vdesin frymët e çdo brezi njerëzish. Sidoqoftë, kur këta njerëz të kenë plotësuar periudhën e mbretërimit dhe shpirti largohet prej tyre, trupat e tyre do të vdesin, por shpirtrat e tyre do të jetojnë, dhe do të ngjiten lart (në qiell).”

Juda tha: “Po çfarë do të bëhet me brezat e tjerë të njerëzimit?”

Jezusi tha: “Është e pamundur ta mbjellësh farën mbi shkëmbinj e të duash të mbledhësh frutat nga kjo farë. (Kjo) është gjithashtu rruga (...) brezi (i fëlliqur) (...) dhe Sofia e korruptuar (...) dora që krijoi njeriun e vdekshëm, në mënyrë që shpirtrat e tyre të ngjiten deri në mbretëritë e sipërme të përjetshme. (Me të vërtetë) po iu them, (...) engjëlli (...) fuqia do të mund ta shohë atë (...) këto për të cilët (...) breza të shenjtë (...)” Dhe u largua pasi tha këtë.

Skena 3: Juda tregon një vegim dhe Jezusi i përgjigjet

Juda tha: “Mjeshtër, dëgjomë edhe mua siç i dëgjove të gjithë. Sepse pata një vegim të jashtëzakonshëm.” Jezusi qeshi kur e dëgjoi dhe tha: “Ti je shpirti i 13, e pse lodhesh kaq shumë? Por jepi, fol, dhe unë do të të jap shpjegime.”

Juda i tha: “ Në vegimin tim pashë sesi 12 dishepujt po më vrisnin me gurë dhe më përndiqnin (shumë egërsisht). Dhe, unë gjithashtu mbërrita te vendi ku (...) pas teje. Unë pashë (një shtëpi...) dhe sytë e mi nuk mund ta kapnin gjithë madhështinë e saj. Rreth e rrotull kishte njerëz të jashtëzakonshëm, ajo shtëpi kishte një çati gjethesh, dhe në mes të shtëpisë ishte një turmë (mungojnë 2 rreshta), duke thënë, “Mjeshtër, më merr edhe mua midis këtyre personave”

Jezusi i tha: “Judë, ylli tënd të ka drejtuar në rrugë të gabuar, sepse asnjë i vdekshëm nuk është i denjë të hyjë në atë shtëpi që ke parë ti, sepse ai vend është i rezervuar për të shenjtin. As hëna dhe as dielli nuk do të sundojnë atje, as dita, por vetëm i shenjti do të qëndrojë atje përgjithmonë, në mbretëritë e përjetshme bashkë me engjëjt shenjtorë. E sheh pra, të shpjegoja misteret e mbretërisë dhe të mësova edhe gabimet e yjeve dhe (...) transmetojë (...) mbi 12 eonët.

Juda kërkon informacione mbi fatin e tij

Juda tha: “Mjeshtër, ka mundësi që fara ime të jetë nën kontrollin e atyre që mbretërojnë?”

Jezusi iu përgjigj: “Eja se po (mungojnë 2 rreshta), por do të lëndohesh shumë kur të shohësh mbretërinë dhe të gjithë brezin e saj.”

Kur Juda e dëgjoi këtë, i tha: “Çfarë e mirë është kjo që mora? Sepse ti më ke larguar nga nga ky brez.”

Jezusi iu përgjigj: “Do të bëhesh i 13-ti, dhe do të quhesh i mallkuar nga brezat e mëvonshëm, dhe do të vish të mbretërosh mbi ta. Në ditët e fundit, do ta mallkojnë ngjitjen tënde drejt (brezit) të shenjtë.”

Jezusi i mëson Judës kozmologjinë: Shpirti dhe Vetgjenerimi

Jezusi tha: “Eja, që të mund të të mësoj sekretet që askush nuk i ka parë. Sepse atje shtrihet një mbretëri e madhe dhe e pakufizuar, shtrirjen e së cilës nuk e ka parë asnjë gjeneratë engjëjsh, në të cilën ndodhet një (Shpirt) i madh i padukshëm, të cilin asnjë engjëll nuk e ka parë, asnjë mendim zemre nuk e ka rrokur dot, dhe që nuk është thirrur me asnjë emër”

Dhe ja ku u shfaq një re e shndritshme. Ai tha: “Le të vijë një engjëll të më shoqërojë!”

Një engjëll i madhërishtë, hyjnor i ndriçuar i Vet-Gjeneruari, u shfaq nga reja. Për shkak të

tij, 4 engjëj të tjerë u shfaqën nga një re tjetër, dhe u bënë shoqëruesit e ëngjëllorit I Vet-Gjeneruari.

I vet-Gjeneruari tha: “Le të (...) të vijë në ekzistencë (...), dhe erdhi e u shfaq (...). Dhe ai (krijoi) trupin e parë qiellor ndriçues të mbretërojë mbi të. Ai tha: “Le të shfaqen engjëjt për t’i shërbyer, dhe një mori e panumërueshme u shfaq. Ai tha, Le të bëhet një eon i ndriçuar! Dhe u bë. Ai krijoi një trup të dytë qiellor ndriçues për të mbretëruar mbi të, bashkë me një mori të panumërueshme engjëjsh që i shërbejnë. Kjo është mënyra si krijoi pjesën tjetër të eonëve të ndriçuar. I bëri të mbretërojnë mbi ta, dhe prandaj krijoi për ta një mori të panumërueshme engjëjsh për t’i ndihmuar.

Adami dhe trupat qiellorë

Adami ishte në të parën re të shndritshme, të cilën asnjë engjëll nuk e kishte parë midis të gjithë atyre që quhen “Zot”. Ai (...) që (...) imazhi (...) dhe sipas ngjashmërisë me (këtë) engjëll. Bëri të shfaqet (brezi) që nuk degjeneron i Seth(...) të 12 (...) të 24 (...) Krijoi 72 trupa qiellorë ndriçues në brezin që nuk prishet në përputhje me vullnetin e Shpirtit. Këta 72 trupa qiellorë ndriçues krijuan 360 trupa qiellorë ndriçues në brezin që nuk degjeneron në përputhje me vullnetin e Shpirtit, në mënyrë që numri i tyre të jetë 5 për secilin. Të 12 eonët e të 12 trupave qiellorë ndriçues përbëjnë atin e tyre, me 6 qiej për secilin eon, kështu që janë 72 qiej për 72 trupa qiellorë ndriçues dhe për çdonjërin (prej tyre 5) kupat qiellore (për një total prej) 360 (kupash qiellore...). Iu dha atyre pushtet dhe një numër të madh të panumërueshëm engjëjsh, për lavdinë dhe adhurimin, (dhe pas kësaj) shpirtrat e virgjër, për lavdinë dhe (adhurimin) e të gjithë eonëve të qiejve dhe të kupave të tyre qiellore.

Kozmosi, Kaosi dhe Ferri

Turma e këtyre të pavdekshmëve quhet kozmos, - që është e ndarë - prej Atit dhe 72 trupave qiellorë ndriçues që bashkëekzistojnë me të Vet-Gjeneruarin dhe 72 eonët e tij. Në të u shfaq qenia e parë njerëzore me pushtetet e tij të pakorruptueshme. Dhe, eoni që u shfaq me brezin e tij, eoni në të cilin janë reja e diturisë dhe engjëlli, quhet El (...) eoni (...) pas kësaj (...) tha: “Le të shfaqen të 12 engjëjt të kenë pushtet mbi kaosin dhe (ferrin).”

Dhe shiko, nga reja u shfaq një (engjëll) me fytyrën që shkëlqen si zjarr dhe që duket si e njollosur me gjak. Emri i tij ishte Nebro, që do të thotë “rebeli”, disa e thërrasin Yaldabaoth. Nga reja u shfaq edhe një engjëll tjetër, Saklasi. E pra Nebro gjeneroi 6 engjëj për ta ndihmuar, po ashtu edhe Saklasi, dhe këta gjeneruan 12 engjëj në qiell, secili prej të cilëve mori një pjesë në qiejt.

Sovranët dhe engjëjt

12 sovranët folën me 12 engjëjt; Le të secili prej jush (...) dhe ata le të (...) gjeneratë (mungon 1 rresht) engjëjsh:

i pari është (S)eth, që thirret Krisht.

(i dyti) është Harmathoth, që (...).

i (treti) është Galila.

(i katërti) është Yobel.

i pesti (është) Adonaios.

Këta të 5 sundonin mbi ferrin, dhe, mbi të gjitha, mbi kaosin.

Krijimi i njerëzimit

Pastaj Saklas u tha engjëjve të tij: “Le të krijojmë një qenie njerëzore sipas shëmbëllimit tonë, të ngjashëm me ne.” Kështu modeloi Adamin dhe bashkëshorten e tij Evën, e cila, në re, thirrej Zoe. Në këtë emër kërkojnë njeriun të gjitha brezat dhe secila prej tyre thërret gruan me këto emra. Tani, Saklas, nuk komandon përveç (...) brezat... kjo (...) Dhe sovrani i tha Adamit “Do të jetosh gjatë, ti bashkë me fëmijët e tu.”

Juda kërkon shpjegime mbi fatin e Adamit dhe të njerëzimit.

Juda i tha Jezusit: “Sa gjatë do të jetojë në kohë qenia njerëzore?”

Jezusi tha: “Përse po pyet për këtë, ai Adam, me brezin e tij, sundoi e jetoi për një kohë shumë të gjatë, në hapësirën e tij të jetës në vendin ku shtrihej mbretëria e tij?”

Juda pyeti Jezusin: “Vdes shpirti njerëzor?”

Jezusi u përgjigj: “Ja përse Zoti urdhëroi Mikaelin t’ua jepte vetëm hua shpirtin njerëzve, në mënyrë që të mund të jepnin shërbimet e tyre, por I Shkëlqyeshmi urdhëroi Gabrielin të siguronte shpirtat, d.m.th. shpirtin dhe frymën – për gjeneratën e madhe pa një Sovran që t’i sundojë. Si rrjedhim (pjesa e mbetur) e shpirtave (mungon 1 rresht).

Jezusi diskuton me Judën dhe të tjerët për shkatërrimin e të Ligut.

(...) Ndriçohen (pothuajse mungojnë 2 rreshta) përreth (...) le të (...) shpirti (që është) brenda jush që banon në këtë (trup prej mishi) ndërmjet gjeneratave të engjëjve. Por Zoti shkaktoi dijen (t’i jepej) Adamit dhe të tjerëve bashkë me të, në mënyrë që mbretërit e kaosit dhe të ferrit të mos mbretërojnë mbi ta.”

Juda i tha Jezusit: “Atëherë, çfarë do të bëjnë këto breza?”

Jezusi u përgjigj: “Në të vërtetë iu them: për të gjitha ata, yjet plotësojnë fatin e tyre. Kur Saklas të ketë mbaruar kohën që i është caktuar, do të shfaqet ylli i parë së bashku me brezat, dhe do të kryejnë atë gjë që thanë se do të bënin. Pastaj do të kurvërojnë në emrin tim, dhe do të vrasin fëmijët e tyre dhe (do të bëjnë) (...) dhe (mungojnë 6 rreshta e gjysëm) emrin tim, dhe ai (do të bëjë) (...) ylli juaj mbi eonin e (trem)bëdhjetë.”

Pas kësaj Jezusi qeshi.

(Juda tha) “Mjeshtër, (përse po qesh me ne)? Jezusi u përgjigj (duke iu thënë): “Nuk po qesh me ju, por po qesh me gabimin e yjeve, sepse këto 6 yje sillen vërdallë me këta 5 luftëtarë, dhe të gjithë do të shkatërrohen bashkë me krijesat e tyre.”

Jezusi flet për ata që pagëzohen, dhe për tradhtinë e Judës

Juda pyeti Jezusin: “Atëherë, çfarë do të bëjnë me ata që janë pagëzuar në emrin tënd?”

Jezusi u përgjigj: “Në të vërtetë po iu them, ky pagëzim (...) emri im (mungojnë 9 rreshta) mua. Në të vërtetë po të them o Judë, se kushdo që i ofron sakrifica Saklasit (...) Zoti (mungojnë 3 rreshta) çdo gjë që është djallëzore.

Por ti do t’i kalosh të gjithë sepse do të sakrifikosh njeriun që më vesh mua.

Mendja iu është rritur tashmë, është ndezur zemërimi juaj, ylli juaj shkëlqen intensivisht, dhe zemra juaj ka (...)”

“Me të vërtetë (...) i fundit prej jush (...) bëhet (mungojnë 2 rreshta e gjysëm) të hidhëruar (mungojnë 2 rreshta) sovrani, derisa të shkatërrohet. Dhe atëherë do të ngrihet imazhi i madh i

brezit të Adamit, si fillim në qiell, në tokë dhe në engjëjt, ky brez, që vjen nga mbretëritë e përjetshme ekziston. E shikon, i dëgjove të gjitha. Ngriji sytë lart dhe shiko renë dhe dritën brenda saj dhe yjet që e rrethojnë. Ylli që tregon rrugën është ylli tënd.”

Juda ngriti sytë lart dhe pa një re të ndritshme, dhe hyri brenda në të. Ata që ishin në tokë dëgjuan një zë që erdhi nga reja, që tha (...) brez i madh (...) ...imazhi (mungojnë rreth 5 rreshta).

Përfundim: Juda kallëzon Jezusin

(...) Kryepriiftërinjtë e tyre e mbanin nëpër gojë, sepse ai hyri në dhomën e miqve për të thënë lutjen e tij. Por atje disa interpretues të Dhjatës së vjetër po e ruanin me shumë kujdes që ta arrestonin ndërsa thoshte lutjen, pasi ishin të frikësuar nga njerëzit, sepse konsiderohej nga të gjithë si një profet.

Iu afruan Judës dhe i thanë: “Çfarë po bën ti këtu? Ti je një dishepull i Jezusit.”

Juda iu tha çfarë dëshironin ata. Pranoi monedhat dhe ua dorëzoi atë atyre.

Ungjilli sipas Filipit

1 – Një Hebre krijon një Hebre, dhe kjo quhet “proselitizëm”; por një proselitist nuk krijon një proselitist. Ata që janë në të Vërtetën janë si këta dhe krijojnë të tjerë; të dytëve në fakt iu mjafton të hyjnë në ekzistencë.

2 – Skllavi aspiro vetëm të jetë i lirë, nuk aspiro edhe pasuritë e të zotit. Por biri nuk është thjesht i biri, por i atribuon vetes edhe trashëgiminë e të atit.

3 – Kush trashëgon nga i vdekuri është vetë i vdekur, dhe gjëra të vdekura janë ato çka merr si trashëgimi. Kush është trashëgimtar i atij që është i gjallë, është vetë i gjallë, dhe bëhet trashëgimtar si i gjërave të gjalla ashtu edhe i gjërave të vdekura. Të vdekurit, dihet, nuk trashëgojnë gjë. E si mund të marrë trashëgimi i vdekuri? Por nëse ai që është i vdekur trashëgon çfarë është e gjallë, ai nuk do të vdesë, por ai që është i vdekur do të jetojë sërish.

4 – Një pagan nuk ka si të vdesë përderisa nuk ka jetuar kurrë. Jetën e gjeti kush besoi në të Vërtetën, ky njeri po që rrezikon të vdesë, sepse është i gjallë.

5 - Bota u krijua ditën që erdhi Krishti, qytetet u stolisën, u flak tutje gjithçka që ishte e vdekur.

6 – Kur ishim Hebrenj, ishim jetimë, sepse kishim vetëm nënën. Po që kur u bëmë të Krishterë, u bëmë edhe me nënë edhe me babë.

7 – Kush mbjell në dimër, korr në verë: dimri është bota, vera është Eoni tjetër (mbretëria e përjetshme). Mbjellim në botë që të kemi mundësi të korrим në verë. Kjo është arsyeja që nuk na leverdis të lutemi në dimër, sepse vera vjen menjëherë pas dimrit, dhe kush korr në dimër, në fakt nuk do të korrë, por do të qëmtojë.

8 – Ashtu siç është dikush, të tilla fruta do të japë ai njeri. Dhe kjo gjë nuk ka për të ndodhur

vetëm në ditët e zakonshme të javës, por edhe e Shtuna do të jetë pa fruta.

9 – Krishti erdhi të paguajë vlerën e caktuar për lirimin e disave, të lirojë ca të tjerë, të shpëtojë ca të tjerë. Ai pagoi për ata që ishin të huaj dhe bëri të jenë të tijtë. Dhe i ndau të tijtë, ata të cilët i caktoi si peng, sipas vullnetit të tij.

Jo vetëm kur u shfaq, ai e sakrifikoi jetën e tij vullnetarisht, por ai vullnetarisht e sakrifikoi jetën e tij që prej ekzistencës së botës. Prandaj erdhi vetë në mënyrë që ta rimerrte, meqë ajo ishte lënë si peng. Ishte në mes të hajdutëve dhe mbahej e burgosur: ai e pagoi lirimin e saj. Dhe i shpëtoi të mirët në botë, dhe edhe të këqinjtë.

10 – Drita dhe Errësira, jeta dhe vdekja, e djathta dhe e majta, janë vëllezër mes tyre: është e pamundur t'i veçosh. Kjo është arsyeja pse njerëzit e mirë nuk janë vetëm të mirë, ja pse njerëzit e këqinj nuk janë vetëm të këqinj, ja pse jeta nuk është vetëm jetë, dhe vdekja nuk është vetëm vdekje. Prandaj çdo gjë do të tretet në origjinën e saj fillestare. Por, të patjetërsueshëm dhe të përjetshëm janë ata që ngrihen mbi botën.

11 – Gjërave tokësore iu jepen emërtime të cilat përmbajnë një mashtrim të madh, sepse largojnë zemrat nga konceptet që janë autentike dhe i afrojnë drejt konceptesh që nuk janë autentike. Kështu kush dëgjon fjalën “Zot”, nuk ka parasysh atë që është autentike, por atë që nuk është autentike. E njëjta gjë ndodh edhe për “Atin”, “Birin”, “Shpirtin e Shenjtë”, “Jetën”, “Dritën”, “Ringjalljen” dhe “Kishën”, dhe për të gjithë emrat e tjerë nuk kihet parasysh çfarë është autentike, por iu bie ndërmend pikërisht atë gjë që nuk është autentike. Për sa kohë nuk do të ndërgjegjësohemi për çfarë është autentike, emrat dhe emërtimet janë gënjeshtër. Nëse do të ishin në Eon (mbretëria e përjetshme), nuk do të përmendeshin në asnjë moment si emra në botë, dhe as do të përziheshin mes gjërave tokësore. Ato e kanë fundin e tyre në Eon.

12 – Ka vetëm një emër që nuk është shqiptuar në botë: është emri të cilin Ati i dha Birit. Qëndron mbi gjithçka. Është emri i “Atit”, sepse Biri nuk do të bëhej Atë nëse nuk do ta vishte veten me emrin e “Atit”. Kushdo që e ka këtë emër, e di atë, por ata nuk e përmendin atë. Por ata që nuk e kanë, nuk e dinë.

Por e Vërteta u shpreh në këtë botë përmes emrave: është e pamundur ta kuptojmë pa emra. E Vërteta është e vetme dhe e shumëfishtë, dhe, është në avantazhin tonë të mësojmë me dashuri përmes shumë gjërave.

13 – Arkontët donin ta mashtronin njeriun, sepse panë që njeriu rridhte nga e njëjta origjinë e atyre që janë me të vërtetë të mirë. Ata morën emrat e gjërave të mira dhe ua veshën gjërave jo të mira, në mënyrë që, përmes emrave, t'i gënjenin njerëzit dhe t'i lidhnin pas gjërave që nuk janë të mira. Edhe kur iu bëjnë njerëzve një nder, i largojnë nga ajo gjë që nuk është e mirë dhe i vendosin në atë që është e mirë, por i vendosin në atë që ata njohin si të mirë. Sepse njeriun e lirë ata kanë zgjedhur ta bëjnë të jetë përgjithmonë skllavi i tyre.

14 – Këto janë pushtete të cilat (...) njeriun, nuk duan ta shohin të shpëtuar, në mënyrë që të bëhen sundimtarët e tij. Sepse nëse njeriu shpëtohet, nuk do të sillen më flajmë (...) dhe kafshët nuk do t'ju ofrohen fuqive. Në fakt, kafshët janë ato për të cilat ata sakrifikohen. Ajo që ata ofrojnë është gjallë e shëndoshë, por vdes pasi e ofrojnë. Sa për njeriun, iu ofrua Zotit i vdekur, e megjithatë jetoi.

15 – Para se të vinte Krishti, nuk kishte bukë në botë, ashtu si në parajsë, vendi ku ishte Adami. Kishte shumë pemë për të ushqyer kafshët, por nuk kishte ushqim të përshtatshëm për njeriun. Njeriu ushqehet nga i njëjti ushqim i kafshëve, po, kur erdhi Krishti, Njeriu i përsosur, solli bukën nga qielli në mënyrë që njeriu të ushqehet me një ushqim të denjë për

njeriun.

16 – Arkontët mendonin se ishte për shkak të pushtetit të tyre dhe vullnetit të tyre që njerëzit bënin atë gjë që bënin, por Shpirti i Shenjtë përgatiste nëpërmjet tyre çdo gjë në sekret, sipas dëshirës së vet. E Vërteta u mboll kudo, ajo që ekziston që prej fillimit, dhe shumë ishin ata që e panë ndërsa mbillej, por janë të paktë ata që e shohin ndërsa mblihet.

17 – Disa thonë se Maria u ngjiz nga Shpirti i Shenjtë. Ata e kanë gabim. Ata nuk dinë çfarë flasin. Kur vallë ka bërë vaki që një grua të ngjizet nga një grua? Maria është virgjëresha që nuk e njoftoi asnjë force. Ajo është një blasfemi e madhe për Hebrenjtë, që janë apostujt dhe dishepujt e tyre. Kjo virgjëreshë që nuk e njoftoi asnjë fuqi(...) fuqitë fëlliqin veten. Dhe Zoti nuk do të ishte shprehur “Ati im që je në qiej”, po të mos kishte një at tjetër, por do të thoshte thjesht “Ati im”.

18 – Zoti u tha dishepujve të tij: “(...) nga çdo shtëpi. Sillni në Shtëpinë e Atit, por mos trazoni asgjë në Shtëpinë e Atit, por mos merrni asgjë atje.

19 – “Jezus” është një emër sekret, “Krisht” është një emër i dukshëm. Për këtë arsye, “Jezus” nuk është i veçantë në ndonjë gjuhë, e megjithatë emri i tij është “Jezus”, siç edhe thirrej. Për sa i takon “Krisht”, kuptimi i tij është “Mesia” në gjuhën siriake dhe “Krisht” në greqisht. Gjithsesi, gjithë të tjerët e thërrasin sipas gjuhës së secilit prej tyre. “Nazareti” është ai që zbulon atë që është e fshehur.

20 – Krishti ka në veten e tij të gjitha cilësitë: është edhe njeri, edhe engjëll, edhe mister, edhe At.

21 – Gabohen të gjithë ata që thonë se Zoti në fillim vdiq e pastaj u ringjall, sepse ai më parë u ringjall e pastaj vdiq. E si mund dikush të vdesë pa u ringjallur më parë? Përderisa është e vërtetë që Zoti është gjallë, ai do të mund të (...).

22 – Askush nuk e fsheh një send të çmuar në një enë të madhe, por shpesh thesare të pallogaritshëm vendosen në enë me vlera të vogla. Kështu është edhe për shpirtin. Ai është një send i çmuar dhe shih ku gjendet në një trup të përbuzshëm.

23 – Disa kanë frikë se mos rilindin lakuriq. Prandaj ata duan të rilindin në mish, dhe nuk e kuptojnë se janë ata që veshin trupin ata që janë pikërisht lakuriq. Janë ata që (...) kush e zhvesh veten deri në lakuriqësi, pikërisht ai njeri nuk është lakuriq. “As mishi, as gjaku nuk do ta trashëgojnë Mbretërinë e Zotit.” (Letra e parë e Korintasve 15:50). Çfarë është ajo që nuk do të trashëgojë? Trupi që ne kemi nuk do të trashëgojë. E kush pra do ta trashëgojë Mbretërinë e Zotit? Trupi i Jezusit dhe gjaku i tij do ta trashëgojnë. Prandaj ai u shpreh: “Ai që nuk ha trupin tim dhe nuk do të pijë gjakun tim, nuk ka jetë në veten e tij.” (Ungjilli sipas Gjonit 6:53). Për çfarë e kishte fjalën? Trupi i tij është Logos-i (fjala) dhe gjaku i tij është Shpirti i Shenjtë (fryma). Kush i pranon këto gjëra ka ushqim, pije dhe veshje. Dhe unë bashkë me të tjerët u vemë faj atyre që thonë se nuk do të ketë ringjallje. Në fakt që të dyja palët jemi në gabim. Ti thua se mishi nuk do të ringjallet: pa më thuaj atëherë në çfarë do të ringjallemi, në mënyrë që t’i japim nderimet tona. Ti thua se Shpirti ndodhet në trup, madje thua se ka dhe dritë brenda mishit. Por është Logos-i që ndodhet tek mishi. Në këtë mish është e nevojshme të rilindim, meqenëse gjithçka ekziston në të.

24 – Në këtë botë, ata që veshin rrobat, qëndrojnë më lart se rrobat; në Mbretërinë e Qiejve, rrobat (shpirti) qëndrojnë më lart se ata që i veshin. Është nëpërmjet ujit dhe zjarrit që

pastrohet i gjithë vendi.

25 – Ajo që shfaqet, është falë asaj që shfaqet; ajo që është e fshehur, falë asaj që është e fshehur. Por ka disa gjëra të fshehura që janë falë gjërave të dukshme. Ka një ujë në ujë, dhe ka flakë në mirosje.

26 – Jezusi i solli të gjitha në fshehtësi. Sepse ai nuk u shfaq siç ishte, por u shfaq si mund ta shikonin. Në këtë mënyrë mundi t'u shfaqej të gjithëve: të mëdhenjve iu paraqit si i madh, të vegjëlve iu shfaq si i vogël, engjëjve iu paraqit si engjëll, dhe njerëzve si njeri. Prandaj Logos-i i tij u mbeti i fshehur të gjithëve. Disa, madje, e panë duke besuar se po shihnin veten e tyre. Po kur iu shfaq dishepujve në mal në lavdinë e tij, ai nuk ishte i vogël. U bë i madh, por i bëri të mëdhenj dishepujt e tij, në mënyrë që të ishin në gjendje ta shihnin të madh. Atë ditë në lutjen e falenderimit, ai tha: “Ti që ke bashkuar Përsosmërinë “Dritën” më Shpirtin e Shenjtë, bashkoi engjëjt me ne, imazhet.”

27 – Mos e përçmoni Qengjin, sepse pa të nuk është e mundur të shihni Mbretin. Askush nuk mund të paraqitet lakuriq para Mbretit.

28 – Të shumtë janë fëmijët e Njeriut qiellor, më të shumtë se të Njeriut tokësor. Nëse fëmijët e Adamit janë të shumtë në numër, që edhe vdesin, sa më të shumtë i bie të jenë fëmijët e Njeriut të përsosur që nuk vdesin kurrë, por janë të rigjeneruar në përjetësi!

29 – Ati bën një bir, por biri nuk ka fuqinë të bëjë një bir, sepse kush është gjeneruar, nuk ka fuqinë të gjenerojë. Por biri fiton për veten e vet vetëm vëllezër, jo bij.

30 – Të gjithë ata që janë gjeneruar në botë, gjenerohen nga natyra, kurse të tjerët ushqehen prej nga janë lindur. Ata që janë gjeneruar nga kjo, thërrasin përtej Njeriut, sepse ushqehen me premtimin që iu është dhënë për Vendin atje lart.

31 – Ai që ushqehet nga goja, sepse prej aty doli Logos-i fjala e të vërtetës, duhet të ushqehet nëpërmjet gojës, dhe të bëhet “i përsosur”. Sepse i përsosuri bëhet pjellor nëpërmjet një puthjeje, dhe gjeneron. Për këtë arsye, edhe ne e puthim njëri-tjetrin, dhe e ngjizim njëri-tjetrin si meritë e hirit që është tek ne.

32 – Ishin 3 (Maritë) që rrinin gjithmonë pranë Zotit: nëna e tij, Maria, motra e tij dhe Magdalena, që njihej si bashkëshortja e tij. Në fakt ishte “Maria”, motra e tij, nëna e tij dhe bashkëshortja e tij.

33 – “At” dhe “Bir” janë emra të thjeshtë, “Shpirti i Shenjtë” është një emër i dyfishtë. Këta janë në çdo vend: ata janë lart, ata janë poshtë, ata janë në të padukshmen, ata janë në atë që shfaqet. Shpirti i Shenjtë ndodhet poshtë, në atë që është zbuluar, është në të padukshmen, lart.

34 – Shenjtorët shërbehen prej Pushteteve të këqija, sepse ata janë të verbuar nga Shpirti i Shenjtë, aq sa besojnë se i shërbejnë njeriut (të zakonshëm), kurdo që ata veprojnë për shenjtorët. Kjo është arsyeja pse një ditë një dishepull e pyeti Zotin në lidhje me botën dhe ai iu përgjigj: “Pyete Nënë tënde dhe ajo do të të japë gjërat që janë të tjetrit.”

35 – Apostujt u thoshin dishepujve: “Le të ketë kripë çdo ofertë e jona.” Ata e quanin Sofinë “kripë”. Pa këtë, asnjë ofertë nuk pranohet.

36 – Por Sofia është sterile pa Birin. Për këtë arsye ajo thirret “një gjurmë kripe”. Kudo që ata do të (...) sipas mënyrës së tyre, Shpirti i Shenjtë(...). Prandaj të shumtë janë bijtë e saj.

37 - Çfarë ka ati, i përket edhe birit; dhe biri vetë për sa kohë është i vogël, nuk i besohet, ajo që është e tija. Po kur bëhet burrë, ati i jep gjithçka që i përket atij.

38 – Ata që Shpirti gjeneron dhe kanë humbur, kanë humbur edhe për shkak të Shpirtit. Prandaj dhe për të njëjtën fryrje fryme, zjarri merr flakë dhe shuhet.

39 – Echamoth është një gjë, kurse Echmoth është tjetër gjë. Echamoth është Sofia, kurse Echmoth është Sofia e vdekjes. Është kjo që njeh vdekjen, ajo që quajmë Sofia e vogël.

40 – Ka kafshë shtëpiake që i nënshtrohen njeriut, të tilla si viçi, gomari, e të tjera si puna e tyre. Ka të tjera që nuk i nënshtrohen dhe jetojnë të vetmuara në vende të vetmuara. Njeriu e punon fushën me kafshët që i janë nënshtroar, dhe me këtë ushqen veten dhe kafshët, si ato që i janë nënshtroar, po ashtu edhe ato që nuk i janë nënshtroar. Është e njëjta gjë edhe për Njeriun e përsosur. Ai punon me Fuqitë që i janë nënshtroar dhe përgatit çdo gjë për Ekzistencën, Dhe, në këtë mënyrë mbillet i gjithë vendi, si i miri, ashtu edhe i ligu, si ajo që është në të djathtë, ashtu edhe ajo që ndodhet në të majtë. Shpirti i Shenjtë mbledh bashkë dhe udhëheq Fuqitë e nënshtroara dhe të panënshtroara, edhe ato që janë unike. Sepse, në fakt, ai (...) bashkon në mënyrë që (...) dëshirë, ata nuk do të jenë në gjendje t'ia mbathin.

41 – Ai që u krijua është i bukur, por ti do të zbulosh që bijtë e tij nuk janë krijesa të mrekullueshme. Po sikur Adami të mos ishte krijuar, por të ishte gjeneruar, ti do të zbulosh se është e mrekullueshme fara e tij. Ja pra, e sheh tani, se ai u krijuar (dhe) ai gjeneron. Çfarë gjëje fantastike është kjo!

42 – Në fillim ndodhi shkelja e kurorës, pastaj vrasja. Dhe ajo u gjenerua nga shkelja e kurorës, sepse ishte bir i Gjarprit. Prandaj dhe u bë vrasës, siç ishte dhe i ati, dhe vrau vëllain e vet. Në fakt çdo akt marrëdhënieje seksuale që ndodh midis dy gjërave të ndryshme nga njëra- tjetra, është një shkelje kurore.

43 – Zoti është një ngjyrosës. Ashtu si ngjyrat e mira, që quhen natyrale, treten me gjërat që u ngjyrosën në to, kështu është edhe me gjërat e ngjyrosura nga Zoti: meqë ngjyrat e tij janë të pavdekshme, ato bëhen të pavdekshme falë ngjyrave të tij. Tani Zoti, çfarë zhytet, e zhyt në ujë.

44 – Nuk është e mundur që dikush të shohë diçka të realitetit autentik, pa u bërë vetë më parë i tillë. E vërteta nuk është siç është për njeriun në botë: ai e sheh diellin, por nuk është dielli, ai sheh qiellin dhe tokën dhe të gjitha gjërat e tjera, por nuk është aspak këto gjëra. Por ti ke parë diçka prej gjërave të Logos-it dhe je bërë ato gjëra. Ti ke parë Shpirtin dhe je bërë Shpirt. Ti ke parë Krishtin dhe u bërë Krisht. Ti ke parë Atin dhe ti do të bëhesh Ati. Kështu, në këtë vend, ti sheh çdo gjë dhe nuk sheh veten tënde. Por vështroresh në Logos, sepse ti bëhesh ajo gjë që ti sheh.

45 – Besimi merr, Dashuria jep. Askush nuk mund të marrë pa patur besim, askush nuk është në gjendje të japë pa patur dashuri. Ja pse për të marrë, ne kemi besimin, dhe në mënyrë që ne të mund të dashurojmë, ne japim, sepse nëse dikush nuk jep me dashuri, nuk përfiton asgjë nga ajo që dha.

46 – Kush nuk e ka pranuar ende Zotin, ka mbetur ende një Hebre.

47 – Apostujt që kanë qënë para nesh, e kanë thirrur kështu: “ Jezusi, Nazaretasi, Mesia”, që

do të thotë “Jezusi, Nazaretasi, Krishti”. Emri i fundit është “Krishti”, i pari është “Jezus”, emri në mes është “Nazaretasi”.

“Mesia” ka dy kuptime: si “Krisht”, ashtu edhe “I maturi (ai që u mat)”.

“Jezus” në hebraisht është: “Shpëtimi”. “Nazara” është: “E Vërteta”, prandaj “Nazaretasi” është “ai i të Vërtetës”. “Krishti” (...) u mat. “Nazaretasi” dhe “Jezusi” janë ata që u matën.

48 – Perla, nëse hidhet në baltë, nuk i zvogëlohet vlera, edhe po të bashkohet me vaj balsami, nuk është se i rritet vlera, por ka gjithmonë vlerë në sytë e të zotit. Kështu është edhe për Fëmijët e Zotit: kudo që të jenë, ata kanë gjithmonë vlerë në sytë e Atit të tyre.

49 – Nëse ti thua: “Unë jam Çifut”, askush nuk shqetësohet. Nëse thua: “jam Romak”, asnjë nuk do të tronditet. Në qoftë se ti thua: “Unë jam një Grek, një barbar, një skllav, një njeri i lirë”, askush nuk turbullohet. Por nëse thua: “Unë jam i krishterë”, të (...) do të dridhen. Le të mund të kem unë këtë emërtim, që (...) nuk mund ta durojnë: d.m.th. këtë emër.

50 – Zoti është një gllabërues njerëzish. Prandaj dhe njeriu i flijohet atij. Para se t’i flijoheshin njerëzit, i flijoheshin kafshët, meqenëse nuk ishin zota, ata të cilëve iu kushtoheshin flijimet.

51 – Vazot prej qelqi dhe vazot prej argjile fabrikohen nëpërmjet zjarrit. Por vazot e qelqit nëse thuhën, modelohen sërish, sepse vijnë nga një fryrje fryme. Vazot prej argjile, nëse thyhen, shkatërrohen, sepse ato janë prodhuar pa fryrjen e frymës.

52 – Një gomar, që rrotullonte një gur mulliri, bëri 100 milje duke ecur. Kur u zgjidh, zbuloi që ndodhej akoma në po të njëjtin vend. Ka njerëz që ecin shumë dhe nuk përparojnë fare. Kur, për ta, vjen mbrëmja, ata nuk kanë parë as qytet e as fshat, as krijesë, as natyrë, as fuqi, as engjëll. U cfilitën më kot të gjorët.

53 – Kungimi është Jezusi, në fakt, në gjuhën siriane quhet “Pharisatha”, d.m.th. “ai që është shpërndarë”, sepse Jezusi erdhi për ta kryqëzuar botën.

54 – Zoti hyri në dyqanin e ngjyrosjes së Levit. Mori 72 ngjyra dhe i derdhi në govatë. I nxorri prej andej të gjitha të bardha e tha: “Në të vërtetë, kështu Biri i njeriut erdhi si punëtor ngjyruar. (Iarja e pagëzimit)

55 – Sofia, që konsiderohet “shterpë”, është nëna e engjëjve. Bashkëshortja e Krishtit është Maria Magdalena. Zoti e donte Marian më shumë se të gjithë dishepujt dhe shpesh e puthte në buzë. Prandaj dishepujt i thanë: “Përse e do atë më shumë nga sa na do ne?” Shpëtimtari iu përgjigj: “E përse nuk ju dua të gjithëve ju aq sa dua atë? Kur një i verbër dhe një që shikon mirë, kur ndodhen që të dy në errësirë, nuk janë të ndryshëm njëri nga tjetri. Po kur vjen drita, atëherë ai që shikon, do ta shohë dritën, kurse ai që është i verbër, do të mbetet në errësirë.

56 – Zoti tha: “Lum ai që ishte para se të vinte në botë! Sepse kush është, ai ka qënë dhe do të jetë.”

57 – Superioriteti i njeriut nuk është e dukshme për syrin, por është në atë që i fshihet pamjes. Prandaj ai është zot i kafshëve që janë më të forta se ai, që janë të mëdha sipas asaj që shfaqet dhe sipas asaj që është e fshehur, dhe kjo i bën ato të mbijetojnë.

Por, nëse njeriu largohet prej tyre, ato vriten dhe kafshohen midis tyre: ato e shqyejnë njëra-tjetrën sepse nuk gjejnë ushqim. Por tani kanë gjetur ushqim, sepse njeriu e punon tokën.

58 – Nëse dikush hyn në ujë dhe del prej tij pa marrë gjë, e thotë: “Unë jam i krishterë!”, ai e ka marrë hua emrin me interes; por nëse ai pranon Shpirtin e Shenjtë, atëherë e ka emrin si

dhuratë. Kush merr dhuratën, nuk është i detyruar ta kthejë mbrapsht; por kush e ka marrë hua me interes, ai është i detyruar të paguajë. Kjo është çfarë i ndodh dikujt që provon një mister.

59 – I madh është misteri i martesës. Sepse, pa të, nuk do të ekzistonte bota. Në fakt, konkretësia e botës është njeriu (përhapja e hyjnore) dhe konkretësia e njeriut është martesë (në bashkimin shpirtëror). Kijeni parasysh çiftimin e papërlyer, sepse ajo ka fuqi të madhe. Shëmbëllimi i saj është në bashkimin epshor.

60 – Midis shpitrave të këqij ka mashkullorë dhe femërorë. Mashkullorë janë ata që bashkohen me shpirtrat që banojnë në një trup femre; femërorë janë ata që bashkohen me shpirtrat që ndodhen në një trup burri. Sepse ata janë të ndarë. Dhe asnjë nuk mund të arratiset prej tyre, kur ata e posedojnë, të paktën derisa ai të mos zotërojë një pushtet mashkullor ose femëror, d.m.th. prej bashkëshorti ose bashkëshorteje. Këtë e zotëron në imazhin e dhomës martesore. Kur femrat me trille shohin një mashkull të ulur të vetmuar, vallëzojnë rrotull tij, bëjnë shaka me të dhe e joshin. Njëllor dhe burrat epsharakë, kur shohin një grua të vetmuar, i bëjnë elozhe dhe presion sepse dëshirojnë ta zotërojnë. Por nëse ata shohin një burrë me gruan e tij, të ulur pranë njëri-tjetrit, as femrat nuk mund të shkojnë tek burri, dhe as burrat nuk mund të shkojnë tek femra. E njëjta gjë është nëse imazhi dhe engjëlli bashkohen (ngritja shpirtërore): nuk ka asnjë mundësi të shkosh drejt burrit apo gruas.

61- Ai që del nga bota, nuk mund të mbahet me zor prej saj, me arsyen se ka qënë në botë. Është e dukshme që ai është ngritur mbi dëshirën e (...) dhe mbi frikën. Ai është zot i natyrës, ai është superior mbi xhelozinë. Por nëse ndodhen ende këto gjëra tek ai, ato e zotërojnë dhe e mbytin. E si do të mund t'u shpëtojë ai fuqive të mëdha? Shpesh vijnë nga ata që thonë: “Ne jemi besimtarë” në mënyrë që (...) t'i shpëtojnë kapjes nga shpirtrat e papastër dhe nga demonët. Sepse po të kishin marrë Shpirtin e Shenjtë, nuk do të kishte shpirta të papastër që të bashkoheshin me ta.

62 – Mishin, as frikë mos e ki dhe as mos e dashuro! Po e pate frikë, do të të sundojë. Po e dashurove, do të të gllabërojë dhe do të të mbytë.

63 – Ose je në botë, ose në ringjallje, ose në vendin e ndërmjetëm! Zoti e ndaloftë që të ndodhem atje! Në këtë botë ka të mirë dhe të ligë. Ajo çka është e mirë, nuk është e gjitha e mirë, dhe ajo gjë që është e keqe, nuk është e gjitha e keqe. Por, përtej kësaj bote, ka diçka të keqe që është vërtet e keqe, d.m.th. ajo që quhet “e ndërmjetme”. Ajo është vdekja. Ndërsa jemi në këtë botë, është e nevojshme të fitojmë ringjalljen, në mënyrë që kur të zhvishemi nga mishi, të mund të gjendemi në Prehjen (lumturi hyjnore) dhe të mos ndodhemi duke bredhur në të Ndërmjetmen. Ka shumë veta në fakt, që humbasin rrugën gjatë udhëtimit. Dhe, prandaj është mirë dalja nga bota para se njeriu të mëkatojë.

64 – Ka disa që as dëshirojnë gjë, dhe as munden. Ka dhe nga ata që edhe pse dëshirojnë, nuk kanë asnjë përfitim, sepse nuk veprojnë. Dhe, duke mbetur thjesht në dëshirimi, kjo gjë i bën mëkatarë, ashtu siç i bën mëkatarë të mos-dashurit dhe të mos-vepruarit.

65 – Një njeri apostolik pati një vision të disa njerëzve që ishin të mbyllur në një shtëpi që po digjej, ishin të lidhur me zinxhirë zjarri dhe të hedhur në një det të zjarrtë, i cili digjej rrotull tyre. Dhe thoshin: “Hidhni ujë mbi zjarrin!” Por këta iu thoshin se, me vullnetin e tyre, nuk ishin në gjendje t'i shpëtonin. Ata e morën vdekjen si ndëshkim, atë që quhet “terri i jashtëm”, sepse përbëhet nga uji dhe zjarri.

66 – Fryma dhe shpirti hynë në ekzistencë nga uji, nga zjarri dhe nga drita, që erdhi në

ekzistencë biri i dhomës martesore. Zjarri është mirosja, drita është zjarri. Unë nuk flas për këtë zjarr i cili nuk ka formë, por flas për atë tjetrin, forma e të cilit është e bardhë, që është prej drite dhe bukurie, dhe që jep bukuri.

67 – E vërteta nuk erdhi lakuriq në botë, por erdhi në simbole dhe imazhe. Bota nuk do ta pranojë të vërtetën në mënyrë tjetër. Ekziston një rilindje dhe një imazh i rilindjes. Dhe është e rëndësishme të lindim sërish përmes imazhit. Të cilit imazh? Ringjalljes. Imazhi është i nevojshëm që të rilindë nëpërmjet imazhit dhe dhomës martesore; nëpërmjet imazhit, imazhi është i nevojshëm që të hyjë në të Vërtetën e cila është përtëritja.

Kjo është e pashmangshme për ata që pranojnë jo vetëm emrin e Atit, të Birit dhe të Shpirtit të Shenjtë, por që i kanë prodhuar ato për ju. Nëse dikush nuk i ka pranuar brenda vetes së tij, edhe emri (“I krishterë”) ka për t’ju hequr. Me vajimin e mirosjes, këta fitojnë plotësinë e fuqisë së Kryqit, të cilin apostujt e kanë quajtur e djathta dhe e majta. Sepse, ky njeri, nuk është më një i krishterë, por është një Krisht.

68 – Zoti e punoi gjithçka në një mister: një pagëzim, dhe një mirosje, një kungim dhe një shpëtim, dhe një dhomë martesore.

69 – Ai tha: “Unë erdha që t’i bëj, gjërat që ndodhen poshtë, të jenë njësoj me ato që ndodhen lart, dhe gjërat e jashtme t’i bëj njësoj me ato të brendshmet, dhe t’i bashkoj të gjitha në Vendi.” Ai u shfaq këtu përmes simbolesh dhe imazhesh.

Gabohet kush thotë se ka diçka sipër dhe diçka poshtë. Në fakt, ne quajmë “gjëja që ndodhet poshtë” pikërisht gjënë që shfaqet, dhe quajmë “ajo që ndodhet lart”, atë të cilit i përkasin gjërat e fshehta. E mirë e të mirave do të ishte të shprehemi kështu: “e brendshmja”, “e jashtmjia” dhe “e jashtmjia e të jashtmes”. Prandaj dhe Zoti e quajti shkatërrimin, “errësira e jashtme”, përtej së cilës nuk ndodhet asgjë. Ai tha: “Ati im që ndodhet në fshehtësi”.

Ai tha: “Hyr në dhomën tënde, kyçe derën dhe lutju Atit tënd që ndodhet në fshehtësi” (Ungjilli sipas Mateut 6:6), që do të thotë “se Ati është brenda të gjitha gjërave.”

Quhet pleroma (plotësia), ajo gjë që ndodhet brenda të gjitha gjërave. Dhe brenda saj nuk ka gjë asgjë tjetër. Kjo është ajo që ne quajmë “ajo që ndodhet mbi këto”.

70 – Para se të vinte Krishti, të shumtë ishin ata që kishin dalë (nga kjo jetë). Por nuk mund të ktheheshin dot (në jetë), dhe as mund të dilnin dot nga aty ku kishin përfunduar (në vdekje). Por erdhi Krishti: ata që kishin hyrë, ai i nxorri jashtë, dhe ata që kishin dalë, ai i futi prapë.

71 – Vdekja nuk ekzistonte kur Eva ishte në Adami. Vdekja doli në skenë kur Eva u veçua nga Adami. Kur Eva të hyjë prapë në Adami, kur ai ta marrë në veten e tij, atëherë nuk do të ekzistojë më vdekja.

72 – “Zoti im! Zoti im! Përse o Zot më braktise?” (Ungjilli sipas Markut 15:34). Këto fjalë ai i tha në kryq, sepse Ai e veçoi shpirtin e tij nga Vendi.

(...) që ishte gjeneruar nëpërmjet atij që (...) vepër e Zotit.

Zoti u ngrit nga të vdekurit dhe u bë siç kishte qënë më parë. Por trupi i tij ishte i përkryer: kishte po një trup prej mishi, por ishte një trup prej mishi autentik, kurse trupi ynë nuk është prej mishi autentik, ne zotërojmë një imazh të atij autentik.

73 – Krevati martesor nuk është për egërsirat (e paligjshme), as për skllëvërit (psikikë), as për gratë tashmë të pushtuara (papastërti), por është për burrat e lirë (shpirtërisht) dhe për virgjëreshat (pastërtia).

74 – Ne jemi të gjeneruar nga Shpirti i Shenjtë, por u gjeneruam sërish nga Krishti, dy për dy.

Ne u vajosëm nëpërmjet Shpirtit. Dhe u bashkuam kur u rigjeneruam.

75 – Pa dritë, askush nuk mund ta shohë veten në ujë, as në pasqyrë; as ti nuk mund ta shohësh, pa ujë dhe pa pasqyrë, veten tënde në Dritë. Prandaj lipset pagëzimi në të dyja: në dritë dhe në ujë. Dhe, në fakt, drita është mirosja.

76 – Në Jeruzalem kishte 3 ndarje si vende për ofertat: njëra ishte e hapur drejt perëndimit dhe quhej “I Shenjti”, tjetra me fytyrë drejt jugut quhej “I Shenjti i të Shenjtit”, e treta ishte e hapur drejt lindjes dhe quhej “Shenjt i të Shenjtëve”, vendi në të cilin hynte vetëm kryepriifti. Pagëzimi është ndarja “I Shenjtë”, shpëtimi është “Shenjt i të Shenjtit”, dhe dhoma martesore është “Shenjt i të Shenjtëve”. Pagëzimi përmban ringjalljen dhe shpëtimin. Shpëtimi ndodh në dhomën martesore. Por dhoma martesore është superiore ndaj të dyjave.

Ti nuk mund ta gjesh (...) ata që luten (...) Jeruzalemi (...) që quhet “Shenjt i të Shenjtëve” (...), perdja u gris (...) dhoma martesore, përveç imazhit (...) Për shkak të kësaj, perdja e saj u gris nga lart, poshtë, sepse duhej që dikush nga poshtë të ngjitet lart.

77 – Fuqitë nuk mund t’i shohin dot ata që vishen me dritën e përsosur, dhe nuk mund t’i mbajnë me zor. Dikush që do ta veshë veten e tij në këtë dritë, do të vishet shenjtërisht në bashkim.

78 – Nëse gruaja nuk do të ishte ndarë nga burri, nuk do të kishte vdekur bashkë me burrin. Ndarja e saj është origjina e vdekjes. Për këtë arsye erdhi Krishti: për të anuluar ndarjen që ekzistonte nga zanafilla, dhe për t’i bashkuar sërish të dy, dhe për t’ju dhënë jetë atyre që vdiqën si pasojë e ndarjes, dhe për t’i bashkuar.

79 - Por gruaja bashkohet në krevatin martesor me burrin e saj, dhe ata që bashkohen në krevatin martesor nuk do të ndahen më. Prandaj Eva u nda prej Adamit: sepse ajo nuk ishte bashkuar në krevatin martesor me të.

80 – Shpirti i Adamit erdhi në jetë falë frymës që i fryu. Shpirti është bashkëshorti i tij. Nëna e tij është gjëja që iu dha atij; dhe fryma iu morr atij dhe iu dha një shpirt. Kur ai ishte i bashkuar (me shpirtin), ai shqiptoi fjalë të pakuptueshme për Fuqitë. Për këtë gjë, ato e patën atë zili, sepse ato ishin të veçuara nga bashkimi shpirtëror (...).

81 – Pranë ujërave të lumit Jordan, Jezusi zbuloi plotësinë e mbretërisë së qiejve që ekzistonte para Gjithësisë. Pastaj ai u rigjenerua. Pastaj ai u adoptua si bir. Pastaj u vajos. Pastaj u çlirua. Pastaj çliroi (të tjerët).

82 – N.q.s. është e mundur të paraqitet një mister: Ati i Gjithësisë u bashkua me Virgjëreshën që zbriti, dhe, atë ditë, e ndriçoi një zjarr. Ai u shfaq në dhomën e madhe martesore. Prandaj trupi i tij erdhi atë ditë në ekzistencë. Ai e la dhomën martesore si një që u gjenerua nga Dhëndrri dhe nga Nusja. Në këtë mënyrë, falë tyre, Jezusi e rivendosi Gjithësinë në të. Ndaj është e përshtatshme për çdo dishepull të hyjë në Prehjen e tij.

83 – Adami u krijua nga dy virgjëresha: shpirti dhe toka e virgjër. Për këtë arsye, Krishti u lind nga një virgjëreshë: për të korrigjuar rënien që ndodhi në zanafillë.

84 – Në mes të Parajsës ndodhen dy pemë: njëra prodhon kafshë, tjetra prodhon njerëz. Adami hëngri nga pema që prodhon kafshë, ndaj u bë kafshë dhe gjeneron kafshë. Prandaj dhe bijtë e Adamit adhurojnë perëndi që kanë formë kafshësh. Pema nga e cila Adami hëngri frutin, është pema e dijes. Prandaj dhe mëkatet u bënë të panumërta. Po të kishte ngrënë nga pema tjetër, nga pema e jetës, perënditë do të adhuronin njeriun.

85 – Kështu ndodh në botë: njerëzit krijojnë zota dhe adhurojnë krijimet e tyre. Do të ishte më e përshtatshme që zotat të adhuronin njerëzit.

86 – Sigurisht që çfarë realizon njeriu varen nga aftësitë e tij. Për këtë arsye në ju referohemi si “aftësi” veprave të dikujt. Midis Veprave të tij janë bijtë e tij, që vijnë nga Çlodhja. Si rrjedhim, fuqia e tij gjendet në veprat, ndërsa Çlodhja është e dukshme në bijtë e tij. Dhe ti do të zbulosh se kjo vazhdon drejt deri tek imazhi. Ja ku është njeriu i bërë sipas imazhit duke realizuar gjërat me fuqinë e tij fizike, por duke krijuar në çlodhje bijtë e tij.

87 – Në këtë botë, skllëverit janë në shërbim të njerëzve të lirë, në Mbretërinë e qiejve, njerëzit e lirë do t’ju shërbejnë skllëverve: fëmijët e dhomës martesore do t’ju shërbejnë fëmijëve të martesës. Fëmijët e dhomës martesore kanë një emër të vetëm: prehje. Të gjithë së bashku nuk kanë nevojë të marrin formë tjetër, sepse ata kanë soditje. Ata janë të shumtë (...) në gjërat (...) lavditë (...).

88 – Soditja ka avantazhe të mëdha. Për ata që janë në botë, ato janë më të shumta se një vizion. Por lavditë e lavdive, njerëzit nuk mund t’i shohin.

89 – (...) Krishti zbriti në ujë me qëllimin për të pastruar dhe për t’i bërë të përsosur ata të cilët i bëri të përsosur në emrin e Tij. Në fakt, ai tha: “Është e nevojshme që ne të bëjmë gjithçka që është e drejtë” (Ungjilli sipas Mateut 3:15).

90 – E kanë gabim ata që thonë se në fillim do të vdesin e pastaj do të ringjallen. Nëse ata nuk e marrin ringjalljen ndërsa janë ende gjallë, kur të vdesin, nuk do të marrin asgjë. Po ashtu edhe për pagëzimin, ata thonë që pagëzimi është një gjë e madhe, sepse nëse njerëzit e marrin atë, ata do të jetojnë.

91 – Apostulli Filip tha: “Jozefi, marangozi, mbolli një kopsht, sepse kishte nevojë për dru për zanatin e tij. Është ai që ndërtoi Kryqin me pemët që mbolli. Vetë pasardhësi i tij u var në atë që ai mbolli. Pasardhësi i tij ishte Jezusi dhe mbjellja e tij ishte kryqi.”

92 – Por Pema e Jetës është në mes të Parajsës. E megjithatë është nga pema e ullirit, prej nga ne morrëm mirosjen, falë së cilës vjen ringjallja.

93 – Kjo botë është një gllabëruese kufomash. Vdes çdo gjë që ajo gllabëron. E Vërteta është një gllabëruese jetësh. Prandaj dhe nuk ka për të vdekur asnjë nga ata që ushqehen me të Vërtetën. Jezusi doli nga ky vend, e solli ushqimin prej andej. Iu dha jetë të gjithë atyre që kaq shumë e dëshironin, në mënyrë që ata të mos vdesin më.

94 – Zoti mbolli një Parajsë. Dhe njeriu jetonte në Parajsë. Ishte një e gjitha dhe nuk ekzistonte ndarja (...) Lum njerëzit që në të nuk do të duan më të jenë të ndarë. Kjo Parajsë është vendi në të cilën do të më thuhet: “Ha këtë ose atë si të dëshirosh!” Është vendi ku unë do të ha çdo gjë, pasi atje ndodhet Pema e Diturisë. Është ajo që atje vrau Adamin, kurse ketu, pema që jep diturinë, i jep jetë njeriut.

Ligji ishte pema. Ajo kishte pushtetin të jepte njohjen e së mirës dhe të së keqes. Por ajo as nuk e largonte atë nga e keqja, as e stabilizonte në të mirën, por krijoi vdekjen për ata që e hëngrën. Sepse kur ai tha: “Ha prej kësaj, mos ha prej kësaj tjetrës”, ishte zanafilla e vdekjes së tij.

95 – Mirosja është më lart se pagëzimi, sepse, me anë të mirosjes, ne quhemi të krishterë, jo

me anë të pagëzimit. Në fakt, Ati e vajosi Birin, dhe Biri vajosi apostujt, dhe apostujt na vajosën ne. Ai që është vajosur, zotëron gjithçka. Ai zotëron ringjalljen, dritën, kryqin, Shpirtin e Shenjtë. Ati ia dha këto gjëra në dhomën martesore, dhe ai e thjesht e pranoi (dhuratën).

96 – Ati ishte në Biri, dhe Biri ishte në Ati. Kjo është Mbretëria e qiejve.

97 – Me të drejtë Zoti tha: “Disa hynë në Mbretërinë e Qiejve duke qeshur dhe ata dolën (...) sepse (...) një i krishterë (...)” dhe menjëherë u zhyt në ujë dhe doli prej ujit zotëri i Gjithçkaje. Sepse ai nuk qesh për zbavitje, por qesh sepse e përbuz këtë botë që nuk është e denjë për Mbretërinë e qiejve. Përdërisa e përbuz dhe e konsideron budallaqe këtë botë, është logjike që do të largohet duke qeshur nga kjo botë. Kështu është edhe për bukën edhe për kupën, dhe për vajin, edhe pse ka diçka tjetër më lart se këto.

98 – Bota u krijua në vijim të një shkelje ligji. Në fakt, ai që e krijoi, donte ta bënte të pakorruptueshme, dhe të pavdekshme, por ai kreu një shkelje ligji, dhe nuk e kënaqi shpresën e tij. Në të vërtetë, nuk pati pakorruptueshmëri të botës, ashtu si nuk pati pakorruptueshmëri në veprat tek ai që bëri botën. Sepse nuk ka pakorruptueshmëri në veprat por në bijtë, dhe asnjë vepër nuk do të mund të bëhet e pakorruptueshme, derisa të mos bëhet bir. Por ai që nuk ka mundësinë për të marrë, sa më tepër nuk do të jetë në gjendje të japë!

99 – Kupa e bekimit përmban verë dhe ujë, sepse shërben si simbol i gjakut për të cilin bëhet falenderimi. Dhe është e mbushur plot me Shpirtin e Shenjtë dhe i përket Njeriut plotësisht të përsosur. Kur ne e pijmë këtë, marrim Njeriun e përsosur në veten tonë.

100 – Uji i gjallë është një trup. Është e nevojshme që të vishemi me Njeriun e gjallë. Prandaj kur ai është duke zbritur në ujë, ai e zhvesh veten në mënyrë që të vishet njeriun e gjallë.

101 – Një kalë gjeneron një kalë, një njeri gjeneron një njeri, një zot gjeneron një zot. Kështu ndodh për Nusen dhe Dhëndrrin: bijtë e tyre vijnë nga dhoma martesore. Nuk ka patur asnjë Jude që të vijë nga Grekët derisa ishte Ligji në fuqi. Ne vetë e kemi origjinën nga Judejtë, para se të bëheshim të krishterë. Ti ke parë (...). Këta quhen “populli i zgjedhur” i (...), dhe “Njeriu autentik” dhe “Biri i njeriut” dhe “Fara e Birit të njeriut”. Kjo racë e vërtetë është e famshme në botë (...) ku banojnë bijtë e dhomës martesore.

102 – Bashkimi në këtë botë i burrit dhe gruas, është vendi i fuqisë dhe i dobësisë. Në eon (mbretëria e përjetshme), forma e bashkimit është e ndryshme, por ne e thërrasim me të njëjtët emra.

103 – Por ka të tjerë, superiorë mbi të gjitha emrat me të cilat thirren, më superiorë se më të fuqishmit. Sepse, atje ku ka një shfaqje force, atje shfaqen edhe ata që janë shquhen në forcë. Ato nuk janë gjëra të ndara, por të gjitha ato janë kjo gjë e vetme.

104 – Nga të gjithë ata që zotërojnë Gjithësinë, jo domosdoshmërisht të gjithë e njohin veten. Në të vërtetë, ata që nuk e njohin veten, nuk do ta gëzojnë atë çka zotërojnë, por ata që kanë mbërritur ta njohin veten, ata do ta gëzojnë.

105 – Jo vetëm që ata nuk do të jenë në gjendje ta mbajnë njeriun e përsosur, por nuk do të jenë në gjendje as ta shohin. Sepse, po ta shohin, do ta ndalojnë. Nuk ka mënyrë tjetër që dikush ta fitojë këtë cilësi për veten e tij, por veçse nëse vishet me Dritën e përsosur dhe të bëhet vetë Drita e përsosur.

106 – Është e nevojshme që ne të bëhemi njerëz të përsosur para se të dalim nga bota. Ai që ka marrë Gjithësinë, pa sunduar mbi këto vende, nuk do të mund të sundojë mbi Vendin. Por ai do të shkojë në të Ndërmjetmen, për sa është i papërsosur. Vetëm Jezusi e njeh fundin e këtij njeriu.

107 – Njeriu i shenjtë është i shenjtë që tashmë në trup. Sepse, nëse ka marrë bukën, ai do ta bëjë atë të shenjtë, po kështu edhe kupën apo të gjitha gjërat që ai merr, ai do t'i shenjtërojë. E si nuk do ta shenjtërojë edhe trupin?

108 – Jezusi e zbrazti vdekjen duke e bërë të përsosur ujin e pagëzimit. Si pasojë e kësaj, ne zbresim në ujë, por nuk zbresim në vdekjen me qëllim që të mos flakemi sërish në shpirtin e botës. Kur fryn ky shpirt, sjell dimrin; kur merr frymë Shpirti i Shenjtë, vjen vera.

109 – Njeri i lirë është ai që zotëron njohjen e së vërtetës; dhe njeriu i lirë nuk mëkaton; sepse “Kush mëkaton, është skllav i mëkatit” (Ungjilli sipas Gjonit 8:34). E vërteta është nëna, kurse dituria është babai.

110 - Bota i quan të lirë ata të cilëve nuk iu lejohet të mëkatojnë. Kujt nuk i lejohet të mëkatojë, njohja e së vërtetës ia ngre peshë zemrën, d.m.th. i bën të lirë dhe i ngre në lartësi mbi të gjithë. “Por dashuria ndërton” (Letra e Parë Korinthisve 8:1): kush është bërë i lirë falë dijes, bëhet skllav për shkak të dashurisë për ata që nuk kanë mundur dot të ngrihen deri në lirinë e dijes; sepse vetëm dituria mund t’ua falë lirinë. Dashuria nuk merr asgjë. E në fakt, çfarë mund të marrë dashuria përderisa asaj i përket çdo gjë?! Dashuria nuk thotë “Kjo është tëndja” apo “Ajo është imja”, por dashuria thotë: “Të gjitha këto janë të tuat”.

111 – Dashuria shpirtërore është verë dhe aromë. E gëzojnë të gjithë ata që janë të vajosur me të. Dhe, ndërsa këta jënë të pranishëm, përfitojnë edhe ata që janë pranë tyre. Nëse ata që janë ta vajosur, largohen prej tyre, ata që nuk janë të vajosur, vetëm kur ndodhen larg tyre, vazhdojnë të mbeten në erën e tyre të keqe.

Samaritani nuk i dha gjë tjetër njeriut të plagosur veç verës dhe vajit. Nuk ka gjë tjetër përveç vajosjes. Dhe ai shëroi plagët, sepse “Dashuria mbulon një mori mëkatesh” (Letra e Parë e Pjetrit 4:8).

112 – Ata që gruaja sjell në botë, i ngjajnë atij që ajo dashuron. Nëse do burrin, i ngjajnë burrit, nëse është kurorëshkelje, ata i ngjajnë kurorëshkeljes. Shpesh, nëse një grua shtrihet me burrin e saj për forcë zakoni, por zemra e saj është me kurorëshkelësin, me të cilin ajo ka zakonisht marrëdhënie seksuale, çfarë ajo do të sjellë në botë, do ta sjellë në botë duke i ngjarë kurorëshkeljes. Por ju që jeni me Birin e Zotit, mos dashuroni botën, por dashuroni Zotin, me qëllim që, ata të cilët do të gjeneroni, të mos i ngjasin botës, por t'i ngjasin Zotit.

113 – Njeriu kryen marrëdhënie seksuale me njeriun, kali kryen marrëdhënie seksuale me kalin, gomari me gomarin. Çdo lloj bashkohet me gjërat e të njëjtit lloj. Prandaj shpirti bashkohet me shpirtin dhe Logos-i bashkohet me Logos-in dhe Drita i bashkohet Dritës. Po u bërë njeri, njeriu do të të dojë, po u bërë shpirt, është shpirti që do të bashkohet me ty. N.q.s. ti bëhesh mendim, është mendim që do të përzihet me ty. Po u bërë Dritë, do të jetë Drita që do të vijë të bashkohet me ty. Po u bërë si ata që janë lart, ata që ndodhen lart do të vijnë të pushojnë tek ti. Po u bërë kalë, apo gomar, apo dem, apo qen, apo dele apo çdo kafshë tjetër nga ato që ndodhen jashtë dhe në nivelin e ulët, nuk do të jetë në gjendje të të dojë as njeriu, as shpirti, as Logos-i, as Drita. Dhe as ai që ndodhet lart, as ai që ndodhet në brendësi, nuk do të mund të pushojnë tek ti, dhe ti nuk do të jesh pjesë e tyre.

114 – Kush është skllav kundër vullnetit të vet, do të mund të bëhet i lirë. Por kush u bë i lire me përkrahjen e zotërisë së tij, dhe pastaj u lidh po vetë pas një skllavërie, nuk do të mund kurrë të jetë i lirë.

115 – Kultivimi i arës kërkon bashkëpunimin e katër elementëve esencialë: hambarët mbushen me me gjëra që vijnë si rezultat i veprimit natyral të ujit, tokës, ajrit, dhe dritës. Kulti i Zotit përbëhet gjithashtu nga katër elementë: nga besimi, nga shpresa, nga dashuria dhe nga dituria. Besimi është toka jonë, në të cilën kemi rrënjët; uji është shpresa, nga e cila ushqehemi; dashuria është ajri nga e cila rritemi; dhe drita është dija, prej së cilës piquemi.

116 – Hiri është fshatari. Fara e fshatarit janë njerëzit që ngjiten drejt lartësive të qiellit, dhe i bekuar qoftë shërbëtori që nuk i ka mashtruar shpirtat e tyre. Ky është Jezu Krishti. Ai erdhi në të gjithë vendin, dhe nuk rëndoi asnjë. Për këtë arsye, i bekuar qoftë kush është i tillë, sepse është njeriu i përsosur. Në fakt, ai është Logos-i.

117 – Na bëni pyetje për sa i përket atij, sepse është e vështirë ta ridrejtojmë. E si mund ta ridrejtojmë këtë gjë të madhe? Si do t'i japë ajo prehje çdonjërit?

118 – Para së gjithash është e nevojshme të mos i shkaktojmë vuajtje askujt; qoftë i madh, qoftë i vogël, qoftë besimtar, qoftë jobesimtar; përpos t'ju japim prehje atyre që prehen në mirësi.

Ka nga ata të cilëve ju duket e leverdisshme t'i japin prehje atij që sillet mirë. Por, kush sillet mirë, nuk mund t'u japë prehje këtyre, sepse ai nuk sillet sipas vullnetit të tij. Por i është e pamundur të shkaktojë vuajtje, për t'i bërë që ata të ndihen të brengosur. Porse, kush sillet mirë, nganjëherë u shkakton njerëzve vuajtje, jo se e bën qëllimisht, por në fakt është ligësia e vetë atyre e cila ju shkakton vuajtjen.

Kush zotëron cilësitë (e njeriut të përsosur), i dhuron gëzim të mirit. Por për shkak të kësaj, disa vuajnë rëndë.

119 – Një zot shtëpie siguroi prej të gjitha gjërave: qoftë fëmijë, qoftë skllavë, qoftë bagëti, qoftë qenër, qoftë derra, qoftë grurë, qoftë elb, qoftë kashtë, qoftë bar, qoftë kocka, qoftë mish e lende. Por ai ishte njeri i ditur dhe njihte ushqimin e secilit. Para bijve vendosi bukë, vaj ulliri dhe mish; para skllavëve vendosi vaj recini dhe grurë; bagëtisë i dha elb, kashtë dhe bar; qenve u hodhi kockat, dhe derrave u hodhi lende dhe mbetjet e ushqimit. Kështu është edhe për dishepullin e Zotit. Nëse është njeri i ditur, ai e njeh gjendjen e dishepullit. Format e trupit nuk do ta gënjejnë, por ai do të mbajë parasysh gatishmërinë e shpirtit të secilit, dhe do të flasë me të. Ka shumë kafshë në botë që kanë formë njerëzore. Kur ai t'i identifikojë, derrave do t'u hedhë lendet, bagëtisë do t'i hedhë elb, kashtë dhe bar, qenve do t'u hedhë kocka. Skllavëve do t'u japë mësimet elementare, bijve do t'u japë atë që është e përsosur.

120 – Ka Bir të njeriut, por ka dhe bir të Birit të njeriut. Zoti është Biri i njeriut, dhe biri i Birit të njeriut është ai që krijon nga Biri i njeriut. Biri i njeriut e ka marrë nga Zoti fuqinë për të krijuar. Ai ka gjithashtu edhe aftësinë të gjenerojë.

121 – Kush ka marrë aftësinë për të krijuar, është një krijesë; kush ka marrë aftësinë për të gjeneruar, është një pasardhës. Kush krijon, nuk mund të gjenerojë. Kush gjeneron, ka gjithashtu pushtetin për të krijuar. Në të vërtetë, thuhet: “Kush krijon, gjeneron.” Por, i ashtuquajtur “pasardhësi” i tij është thjesht një krijesë. Për këtë arsye, veprat nuk janë bij, por imazhet e tyre. Kush krijon, punon në mënyrë të dukshme, dhe është po vetë i dukshëm. Kush gjeneron, punon në fshehtësi, dhe është po vetë i fshehur. I gjeneruari nuk është si

shëmbëllimi. Kush krijon, krijon në mënyrë të hapur, por kush gjeneron, gjeneron bij në fshehtësi.

122 – Askush nuk e di ditën në të cilën burri dhe gruaja kryejnë marrëdhënie seksuale, përveç atyre vetë. Sepse, për ata që kanë marrë grua, martesë është një mister. Por, nëse martesë e papastër është sekrete, sa më shumë do të jetë një mister autentik martesë e papërlyer. Ajo nuk është diçka mishtore, por është e pastër, nuk i përket dëshirës, por vullnetit. Nuk i përket errësirës, as natës, por i përket ditës dhe dritës. Nëse një martesë ndodh zbuluar, bëhet e prostitucionit i fëlliqur, dhe nusja sillet fëlliqshëm jo vetëm kur mbarset nga një burrë tjetër, por edhe kur e le dhomën e krevatit martesor dhe shihet nga të tjerët. Ajo mund t'i zbulohet vetëm të atit të saj dhe nënës së saj dhe shokut të dhëndrrit dhe bijve të dhomës martesore. Këtyre ju lejohet të hyjnë çdo ditë në dhomën martesore. Por të tjerët nuk mund të dëshirojnë tjetër veç të dëgjojnë zërin e saj dhe të shijojnë parfumin e saj dhe të dëshirojnë të mund të ushqehen me thërrimet që bien nga tryeza, posi qentë. Dhëndurrët dhe nusët i përkasin dhomës martesore. Asnjë nuk mund ta shohë dhëndrrin me nusen derisa nuk bëhet vetë i tillë.

123 – Kur Abrahami u ngazëllye që pa atë që po shihte, rrethpreu mishin e lafshës së penisit të tij, duke treguar se sa është e nevojshme të shkatërrosh mishin dhe pjesën tjetër të kësaj bote. Shumica e gjërave në botë, derisa pasionet e tyre të jenë të fshehura, mbesin dhe janë të gjalla; nëse zbulohen, ato vdesin, siç mund ta ilustrujmë me shembullin e njeriut: derisa të brendshmet e njeriut janë të fshehura, njeriu jeton; nëse të brendshmet duken dhe dalin jashtë, njeriu do të vdesë. Kështu është edhe pema: derisa rrënjët e saj janë të fshehura, ajo rritet e lulëzon; nëse rrënjët duken, pema thahet. Kështu është për çdo lindje në botë, jo vetëm për atë që shfaqet, por edhe për atë që është e fshehur. Në fakt, derisa rrënja e gabimit është e fshehur, ajo është e fortë, por, kur njihet, ajo shpërbëhet. Ky është motivi përse Fjala (Logos-i) tha: “Tashmë s’pata është vendosur në rrënjët e pemëve.” (Ungjilli sipas Mateut 3:10). Ajo nuk do të presë “atë që është krasitur për të mbirë sërish”, por s’pata do të presë thellë derisa të zbulojë rrënjën. Dhe Jezusi ka çrrënjësuar rrënjën e të gjithë vendit; ndërsa të tjerët vepruan vetëm pjesërisht. Për sa na takon ne, secili të gërmojë thellë deri në rrënjën e gabimit që ndodhet brenda tij dhe ta çrrënjësë nga zemra e tij që nga rrënja. Dhe ai vetë do të jetë çrrënjësuar kur ta njohim ne. Por nëse ne tregohemi injorantë në raport me të, ajo i zhyt rrënjët thellë tek ne dhe prodhon frytet e saj në zemrat tona. Ajo dominon mbi ne, dhe ne bëhemi skllevërit e saj. Na mban të burgosur, në mënyrë që ne të bëjmë çfarë nuk duam të bëjmë, dhe të mos bëjmë atë që duam të bëjmë. Ajo është e fuqishme sepse ne nuk e njohim, e për sa ekziston, ajo punon. Injoranca është për ne nëna e të keqes. Injoranca është në shërbim të vdekjes: çfarë vjen nga injoranca, as ka ekzistuar, as ekziston dhe as do të ekzistojë. Në fakt, ata që janë në të vërtetën do të jenë të përsosur kur e gjithë e vërteta të shfaqet. Sepse e vërteta është si injoranca: kur është e fshehur, pushon në veten e saj, por kur zbulohet dhe njihet, mbushet me lavdi për sa është më e fuqishme se injoranca dhe gabimi. Ajo jep lirinë. Logos-i tha: “Nëse njihni të vërtetën, e vërteta do t’ju çlirojë!” (Ungjilli sipas Gjonit 8:32). Injoranca është një skllav, dija është liri. Nëse ne do ta njohim të vërtetën, do të gjejmë frytat e së vërtetës në vetë veten tonë. Nëse do të bashkohemi me të, ajo do të prodhojë përsosjen tonë.

124 – Tani ne e kemi çfarë është shfaqur në krijimin. Ne themi se janë gjërat e pushtetshme që nderohen, dhe se gjërat e fshehura janë të dobta dhe të përbuzshme. Është kështu edhe për gjërat e zbuluara nga e vërteta: ato janë të dobta dhe për t’u përbuzur, ndërsa ato të fshehura, janë të forta dhe të nderuara. Tani, misteret e së Vërtetës zbulohen nën forma modelesh dhe imazhesh.

125 – Por dhoma martesore është e fshehur. Ajo është Shenjti i të Shenjtëve. Perdja fillimisht

e mbantë të fshehur mënyrën si Zoti qeveris krijimin, por, kur perdja të grisët dhe të zbulohet ajo që ndodhet në brendësi, atëherë kjo ndërtesë do të lihet e zbrazët, ose më mirë akoma, do të shkatërrohet. Por hyjnia nuk do të arratiset tërësisht nga këto vende brenda Shenjtë të Shenjtëve, sepse ajo nuk do të mund t'i bashkohet Dritës pa përzjerje dhe Pleromës pa difekte, por do të jetë nën krahët e Kryqit. Për të, kjo do të jetë arka e shpëtimit, kur t'i përmbytë vërshimi i ujrave. Nëse disa i përkasin urdhrit të priftërinjve, ata do të mund të hyjnë brenda perdes bashkë me Kryepriftin më të Lartë. Për këtë arsye perdja nuk u gris vetëm lart, përndryshe do të qëndronte e hapur vetëm për ata që janë lart, dhe as nuk u gris vetëm poshtë, përndryshe do të qëndronte e hapur vetëm për ata që janë poshtë. Por u gris nga lart, poshtë. Gjërat e larta u shfaqën për ne që jemi poshtë, me qëllim që të mund të hyjmë në sekretet e së Vërtetës. Kjo është me të vërtetë ajo që nderohet, që është e fuqishme. Por ne do të depërtojmë atje nëpërmjet modelesh të përbuzshme dhe gjërave të dobta. Dhe janë vërtet të përbuzshme në krahasim me lavdinë e përsosur. Ka një lavdi që është më e lartë se lavdia, ka një fuqi që është më lart se fuqia. Për këtë arsye, përsosmëria na u shfaq neve me sekretet e së Vërtetës dhe i Shenjti i të Shenjtëve u zbulua dhe dhoma martesore na ftoi të hyjmë brenda saj.

Për sa kohë të qëndrojmë e fshehur, poshtërsia në fakt është e paefektshme, por nuk është hequr nga mesi i farës të Shpirtit të Shenjtë. Ata janë skllëvër të mëkatit. Por sapo të zbulohet, atëherë drita e përsosur do të përhapet mbi këdo, dhe do të marrin mirosjen të gjithë ata që ndodhen në të. Atëherë skllëvërit do të jenë të lirë, dhe të burgosurit do të lirohen.

126 – “Çdo pemë të cilën nuk e ka mbjellë Ati im, që ndodhet në qiej, do të shkulet” (Ungjilli sipas Mateut 15:13). Ata që janë të ndarë, do të bashkohen dhe do të bëhen të përsosur. Të gjitha ata, që hyjnë në dhomën martesore, do të gjenerojnë në dritë. Në fakt ata nuk do të gjenerojnë si martesat që shohim ne, sepse ato vijnë në natë: në fakt, drita shuhet nëse ndriçon në natë. Ndërsa misteret e kësaj martese përmbushen ditën dhe në dritë. Ajo Ditë dhe ajo Dritë nuk përëndojnë kurrë.

127 – N.q.s. dikush është bir i dhomës martesore, do të marrë Dritën. N.q.s. dikush nuk e merr derisa është në këtë vend, nuk do të mund ta marrë në Vendin tjetër. Ai që do ta ketë marrë këtë dritë, as do të mund të shihet, as do të mund të mbahet me zor; dhe askush nuk mund t'i shkaktojë vuajtje këtij njeriu, edhe ndërsa ai banon ende në këtë botë. Dhe sërish kur ta lerë botën, ai tashmë e ka marrë të Vërtetën nëpërmjet shëmbëllimeve. Bota është bërë Eoni (mbretëria e përjetshme), sepse, për të, Pleroma (plotësia) është Eon. Ja se si ndodh: iu zbulua e vetme atij, jo e fshehur në terr apo në natë, por e fshehur në një Ditë të përsosur dhe në një Dritë të Shenjtë.